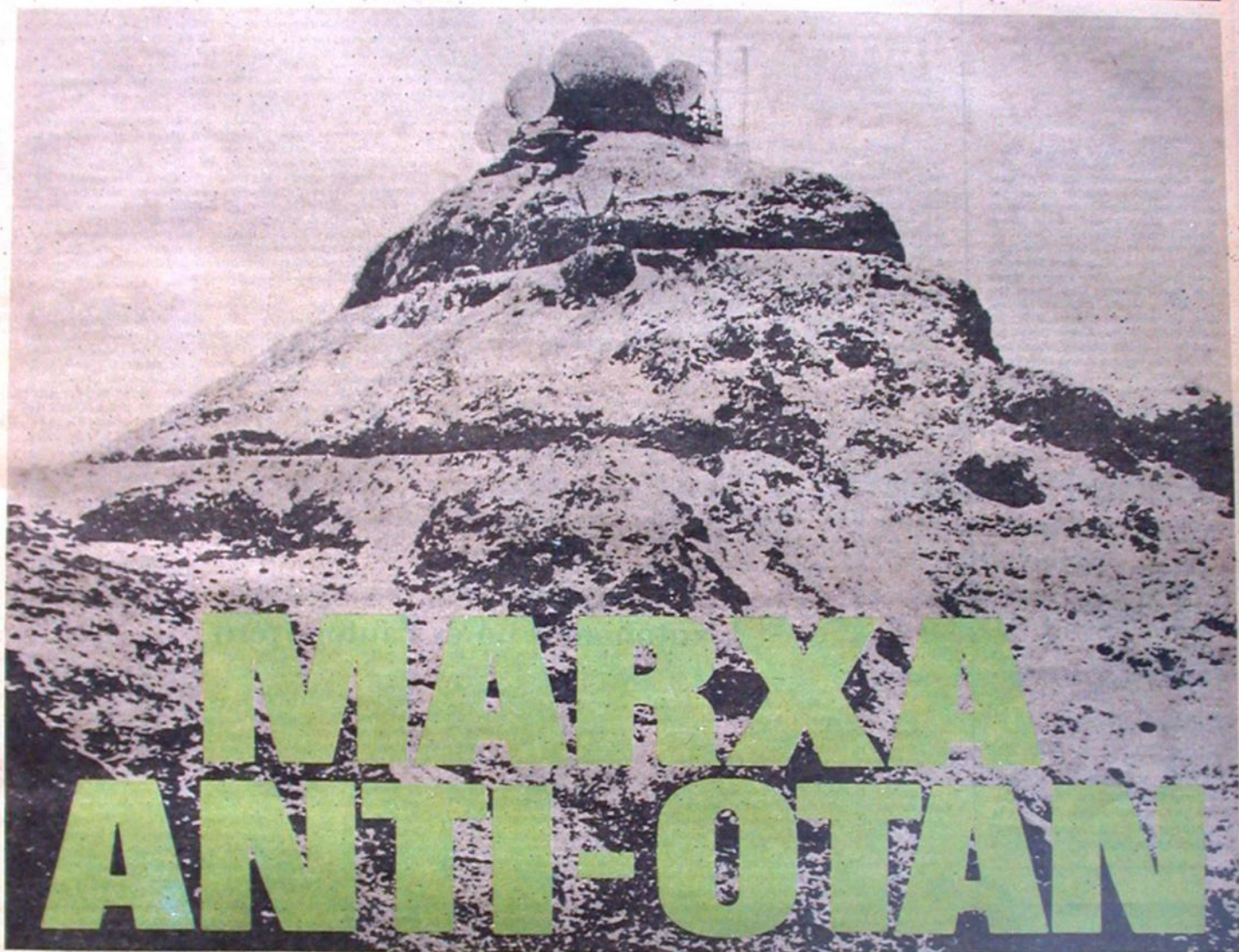

mallorca socialista

N.º 28/Setembre 1980/30. — pts.

PARITAT: PROPOSTA DE FUTUR

Mantenim la ferma voluntat de construir un Estat Autònom on els pobles de les Illes puguin recobrar la seva plenitud històrica, cultural i lingüística. Demà esborrarem la vil submissió que ens imposà la conquesta militar de 1715. El Decret de Nova Planta és ja reduït a cendres per aquella Mallorca que havia de morir com a poble per obra de les ciniques disposicions de Felip V. Eren institucions, lleis i llengua de la Castella imperial per a la nova colònia de les Illes. Però avui els colonitzats d'ahir llancen a les flames el símbol de l'oropobi i afirmen una creixent resistència nacional. I manifesten el decidit propòsit de defensar les Illes sigui quin sigui el preu a pagar. El projecte d'un Estat Autònom de les Illes és la resposta final al Decret de Nova Planta. I el nostre programa polític complementa el projecte d'un Estat Autònom amb fondes transformacions socials. Una nova Mallorca sense opressió nacional ni de classe. Una nova societat, una nova nació.

El camí s'anuncia dur i lent. I els obstacles, immensos. La Constitució Espanyola no admet el nostre Estat Autònom. Perpetua el centralisme amb l'atruanant d'unes autonomies ambigües, desiguals, subordinades. Petites passes cap a l'autogovern no són de cap manera —via 151 o 143, tan se val— verdader autogovern. Caldrà, arribada l'hora, impulsar una reforma constitucional que doni als Països Catalans, Euzkadi i Galícia —les "altres nacions" de l'Estat Espanyol— la possibilitat de realitzar la plenitud nacional que els correspon. La negativa a reformar la Constitució per fer possible l'autogovern d'aquests pobles avui closos dins fantasmals autonomies donaria com a resultat previsible l'ascensió fulminant dels independentismes. Seria el resultat lògic, la resposta elemental a la regrena política dels qui gestionen l'Estat Espanyol com si tot fos Castella.

Però l'Estat Autònom de les Illes presenta entrebancs greus derivats de la mateixa estructura insular. Una realitat històrica, econòmica, humana i geogràfica feta de diversitat, dispersió i desequilibri. El centralisme autoritari de Madrid sobre les Illes ha estat brutalment simplista. Però cercar-li alternatives vàlides és una tasca particularment complexa i delicada. La solució arribarà si som capaços de pensar en una estructura de les institucions autònomes de les Illes que reflecteixin aquesta diversitat i la integrin en una proposta racional de funcionament harmònic com a "comunitat de pobles insulars".

L'Estat Autònom de les Illes ha de corregir, amb una estructuració institucional adient, les tendències negatives que es detecten avui dins els territoris insulars. Ciutat de Mallorca ha anat transformant-se en una megalòpolis inhabitable que concentra de manera creixent i progressiva els recursos humans i les activitats econòmiques de l'illa. Institucionalitzat el domini de Ciutat sobre Mallorca, i de retruc sobre les illes restants seria accelerat un procés de desequilibri donant al monstre urbà tots els poders de decisió política. L'Estat Autònom ha de contemplar el ressorgiment d'una Part Forana —igual en representació a Ciutat— i degudament estructurada en comarques per tal que la representació política es fonamenti en realitats geogràfiques, humanes i econòmiques.

El perill d'un hegemonisme mallorquí dins el futur Estat Autònom ha d'esser eliminat mitjançant una representació paritària de les illes menors enfront de Mallorca a la futura Assemblea Legislativa. Una estructuració de l'Estat Autònom basada en criteris demogràfics duria inevitablement a concentrar el poder polític de les illes no tan sols a Mallorca, sinó sobretot a Ciutat. La paritat és, doncs, condició indispensable per construir

un Estat Autònom a les Illes. Qualsevol intent que impliqui hegemonisme sobre les illes menors significa el col·lapse de tota possibilitat d'autogovern de les Illes.

Es descoratja que una qüestió tan delicada s'hagi plantejat —a partir del debat pròxim dins la Comissió dels Onze— amb una frivolitat alarmant i irresponsable. Les manifestacions antiparitàries i anticomaricals del PSOE i PCIB encobreixen un electoralista tan miop com escandalós. Tenint Ciutat com a punt electoral fort es tracta de crear un districte electoral únic de totes les Illes on els vots "ciutadans" seran decisius. És intolerable que els drets de la Part Forana, Menorca, Eivissa i Formentera siguin trepitjats per interessos sectariament partidistes. Un autèntic "pucherazo" institucional, en definitiva. I igualment inquietant resulten les manifestacions antiparitàries d'alguns grups de pressió de Ciutat —avui dins la UCD— que semblen pretendre utilitzar les institucions autònomes per practicar un hegemonisme de signe econòmic sobre la Part Forana i les illes menors. La indefinició d'UCD en el debat paritari és fruit de tensions internes greus i llança sobre el procés autònom un interrogant altament preocupant.

Si Abel Matutes entén la paritat com una possibilitat de reforçar el seu domini caciquil sobre Eivissa, la resposta no pot ésser la demagògia antiparitària. Un Estat Autònom on cap poble de les Illes pugui practicar l'hegemonisme i on les desequilibris siguin frenats per les institucions, acompanyat d'un canvi social progressiu i una normalització cultural i lingüística és la proposta de futur. La dels PSM.

Partit Socialista de Mallorca
Partit Socialista de Menorca

mallorca socialista

Publicació del Partit Socialista de Mallorca

Responsable - Coordinador:
Rafel Oliver Pigullén

Consell de Redacció:
Antoni I. Alomar
Bartomeu Carrió
Joan Perelló Ginard
Damià Pons Pons

Col·laboradors:

Joan Adrover, Miquel Adrover, Víctor Alomar, Miquel Alenyar, Guillem Adrover, Bartomeu Barceló, Antoni Artigues, Víctor Bonnín, Margalida Bujosa, Llorenç Capellà, Margalida Capellà, Joan José Cano, Jordi Carbonell, Joanot Colom, Jaume Corbets, Assumpció Cortés, Climent Garau, Ferrán Gomila, Pere Jofre, Miquel Llambies, Josep Maria Llompart, Isidor Mari, Joan Mas, Vicenç Mates, Joan Mayol, Santiago Miró, Jaume Moirey, Andreu Murillo, Bartomeu Mestres, Josep M. Muntaner i Pascual, Bartomeu Mulet, Mateu Morro, Andreu Oliver, Gabriel Oliver, Jaume Obrador, Magda Oranich, Tomeu Payeras, Damià Ferrà Pons, Pere Sampol, Antoni Serra, Sebastià Serra, Jaume Sureda, Vicent Ventura.

Coordinador de "Presència i Opinió":
Gabriel Florit

Fotografies:
Arxiu "Mallorca Socialista", D.M., Pere Escalés, Manolo Rivera

Publicitat:
Biel Vich

Disseny, portada i fotografies:
Manolo Rivera

Edita:
Partit Socialista de Mallorca

Redacció i administració:
Carrer del Temple, 7. Ciutat de Mallorca.
Tels. 221414 - 221626

Imprimeix:
Editorial Balear, S.A.

Dipòsit Legal:
PM 511-77

Els escrits publicats per "Mallorca Socialista" no representen necessàriament la línia política del P.S.M., la qual es manifesta únicament a l'editorial.

Retalla i envia, a:
"MALLORCA SOCIALISTA"
carrer Temple, 7 Ciutat de Mallorca

MALLORCA SOCIALISTA

C. Temple n.º 7 - Ciutat de Mallorca - 1
Tels. 221414 - 221626

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom
Adreça
Població Tel.

M'interessa una subscripció:

- ☐ Anual 500 ptes.
☐ Anual 1000 ptes. (Ajuda)

Forma de pagament:

- ☐ Rebut domiciliat a un Banc
Banc Suc.

Compte n.º Titular

☐ Enviaré l'import Taló n.º
Gir Postal

Signatura

Per la vostra comoditat (i la nostra)
domiciliem els pagaments al banc

Polònia, una porta oberta al canvi

Ilan estat quasi dos-cents cinquanta mil, i no estaven sols. Dos-cents cinquanta mil obrers polonesos han posat en qüestió no un sistema, sinó la desviació d'un sistema, i han deixat oberta la porta de l'esperança del canvi profund d'una via que han demostrat que no estava morta: la del socialisme. El que ha passat a Polònia és trascendental. Ha quedat patent que els països de l'Est poden jugar un paper important a favor del canvi social que necessita Europa, canvi que la història ens demostra que només pot ésser impulsat per la classe obrera: revolució d'octubre, guerra espanyola, maig del 68 a França, primavera de Praga del mateix any, tots ells i molts d'altres que en un moment donat han obert una escletxa de llum. Gdansk i els seus treballadors han escrit una pàgina de la història que encara és prematur saber com acabarà i quina repercussió tindrà de cara al futur. Un capítol nou resta obert a la imaginació del moviment obrer europeu. Potser que qualche dia ho vegem acabat.

Passen però, abans d'avançar esdeveniments, a analitzar breument el que ha passat a Polònia durant aquests darrers dos mesos llargs. Caldria situar primer el moviment vaguístic dels obrers del Bàltic dins el context de la crisi que patim tots, inclús els països de l'Est, entre ells Polònia, Estat que durant el mandat d'Edward Giersek, que dura ja 10 anys, ha aconseguit per les classes populars importants millores de tipus econòmic i social, concretades en un augment de l'ordre del 70 per cent de la renda nacional, millores en les condicions de vida dels més humils, dels jubilats i pensionistes, l'extensió de l'assistència sanitària gratuïta a tota la població, i en l'aspecte polític ha aconseguit unes bones relacions amb l'església, així com imposar les seves concepcions pel que fa a la lluita contra l'oposició, renunciant en molts de casos al processament i encarcerament, arma molt utilitzada a altres contrades del que se'n diu Bloc Soviètic, configurant una nació bastant oberta, segurament la més oberta del països socialistes.

Ara bé, la forta crisi econòmica que pateix Polònia actualment i la ineficàcia de les darreres mides preses en el VIII Congrés del partit del febrer passat han suposat un franc retrocés de totes les millores socials dels treballadors polonesos, tot això afeït als aspectes negatius del sistema que, a poc a poc, ha anat configurant una burocràcia fossilitzada, incapaç d'afrontar els problemes del país d'una manera progressista i oberta. Els dirigents pareixen confondre el desitjós de la societat de progressar, amb un atemptat contra les seves posicions, dret i autoritat. Aquesta situació emperò, hem de dir que no és nova. Ja l'any 1956, el 1970 i el 1976 així com ara, es produeixen aixecaments socials d'importància. Els motius sempre els mateixos. El malestar social, l'allunyament progressiu del poder del po-

ble; la ineficàcia d'uns sindicats verticals cada vegada més alineats amb el poder. Els canvis dels dirigents -l'any 1970 de Gomulka per Giersek- llavors d'acord amb els treballadors, deu anys després no han canviat res.

Ara pareix que la cosa camina per altres indrets. Per començar, no s'ha produït cap tipus de repressió, com ocorregué les altres vegades, com l'any 70 que una dotzena d'obres caigueren abatuts per la policia a les mateixes barreres de les Drassanes Lenin, allà mateix on a la pel·lícula la periodista trobà al fill de "l'home de marbre". I és que els obrers a través dels seus comitès il·legals han après. No s'han deixat provocar, no han organitzat avalots, s'han organitzat. Sabien el que volien: posar a retxa als seus governats, acabar amb la burocràcia que es menja una gran part de la renda nacional, instituir sindicats lliures i independents del poder, dret a la vaga. La primera mida fou burocràtica. Giersek canvia el primer ministre Babiuch, els viceprimers Pyka, Wrzaszyk o Grochal, president de la Junta de Preus. Però els treballadors no es convençen, en volen més. El Govern empra tàctiques capitalistes per tal de confondre el moviment: divisió i negociar amb els comitès d'empresa per separat. Però de cada vegada més els treballadors estan amb les reivindicacions del Comitè Interfàbriques de Gdansk i demana com a passes primeres per a sortir de la crisi informació completa de la situació econòmica i social, i participació en la discussió del programa de reformes de tots els cercles i capes de la població. El moviment demostra estar per l'autogestió, cerca un aprofundiment del socialisme. Sap bé que el sistema capitalista no és una alternativa.

Al final pareix que el Comitè Central del POUP ha fet acte de contricció reconeixent errors i retards, i després de llargues i penoses negociacions ha firmat el pasat diumenge 31 d'agost un document on cedeix a moltes de les reivindicacions del Comitè de Vaga, reconeixent el dret a vaga i la creació de sindicats lliures, així com importants millores econòmiques pels treballadors. La passa és important i la sortida està oberta. Amb la reintegració dels treballadors a la feina el dilluns següent, una etapa nova s'obre a la vida de Polònia, una etapa esperançadora sens dubte pel socialisme i la independència de les nacions que la cerquen per la seva via pròpia, sense interferències exteriors, que en el cas de Polònia hi son, tant d'una part com de l'altra. No oblidem la política de blocs amb les pressions d'un i altre, malgrat els sobtats silencis oficials. El conflicte ha acabat bé de moment. Ni s'ha romput el Pacte de Varsòvia ni Polònia ha entrat a la OTAN, com pareixia pretendre qualcú. Polònia i els seus treballadors segueixen el seu camí...

Macià Lladó

L'autonomia no és l'autogovern

El problema "autonòmic" als territoris que han estat o format part d'una nacionalitat històrica, com es el cas del País Valencià, no constitueix a escollir entre la via de l'article 151 de la Constitució o la del 143. Evidentment que entre una i altre hi ha notòries diferències a favor, és clar, de la que representa l'article 151. No és el mateix que el Parlament de la Generalitat haja estat designat mitjançant una convocatòria electoral específica, que constituir una Assembla Legislativa integrada pels diputats al Parlament de l'Estat a qui s'hi afegirien els diputats "provincials". D'aquesta diferència, naturalment se'n deriven moltes altres. Per exemple, la creació o no d'un Tribunal de Cassació que té sentit, o no en té cap, en funció de les competències legislatives del Parlament, majors, en qualsevol cas, que les de l'Assemblea, una policia autònoma, nivells de transferències, etc. Negar que segons quina siga la via d'accés a l'autonomia, és negar l'evidència.

Però d'autonomia es tractarà, en qualsevol cas, i no d'autogovern. Crec que val la pena aclarir aquesta "qüestió de noms" perquè és freqüent que les finalitats polítiques dels partits parlamentaris tracten de presentar com a equivalents una cosa i l'altra. Pot ser l'autonomia, si ho és vertaderament, és a dir, si no es tracta d'una simple descentralització administrativa, arribi a concretar-se en un camí cap a l'autogovern. En el cas valencià, per exemple, si hi haguera Parlament de la Generalitat que representara específicament el poble que l'ha designat, en lloc d'Assemblea Legislativa que ve a ser com una espècie de Consell preautonòmic institucionalitzat, és a dir, el qual se li ha tret allò de "pre" per deixar-ho en "autonòmic", es disposaria d'un alaveu que no podria ser mai l'Assemblea, perquè aquesta seria sempre el resultat d'un compromís polític entre diputats elegits per al Parlament espanyol i no per l'Assemblea. Sembla evident que amb la força que li

proporcionaria una designació específica, les negociacions d'un President de la Generalitat nomenat per la majoria d'un parlament valencià, tindrien davant del poder centralista un pes que no tendria el President d'un Consell més o menys autonòmic. En el primer cas es podria parlar de "negociacions", i en el segon purament i simplement de "funcions".

Cal afegir que, naturalment, les possibilitats d'una majoria d'esquerra al Parlament de la Generalitat -comptat fins i tot amb l'esquerra no parlamentària- són previsiblement, mentre que és ben dubtós aconseguir-ho a una Assembla Legislativa com la que preveu l'art. 143. Que per alguna raó ha tancat la UCD amb pany i clau la via de l'art. 151.

Ara bé, autonomia no és autogovern, ni que es tracte de l'autonomia a la que es podria arribar si no estiguera tancada la via de l'art. 151 i si a l'hora de fer bona la Constitució, el Govern no l'interpretara restrictivament, segons la "lectura" que hi fa, en lloc d'interpretar-la amb la màxima amplitud. L'autonomia és un "concessió", mentre que l'autogovern és un dret. Perquè hi haguera autogovern hauria d'haver-hi "devolució" dels drets suprimits pel "justo derecho de conquista" a conseqüència de la Nova Planta. La dreta, i part de l'esquerra, afirmen que els drets històrics prescriuen. És la seva tàctica per imposar-nos una altra Nova Planta: l'autonomia basada en allò que diuen els "continguts" en lloc de la que especifica la Constitució en l'article 151. Es ben sabut, però, que els pobles que perden la seva memòria històrica, perden la seva identitat i es converteixen en un híbrid fàcilment dominable. Sens dubte és d'això del que es tracta. I contra eixa dominació el poble valencià no té altre camí que les seves institucions d'autogovern.

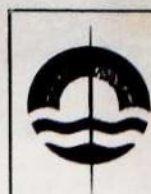
Això, evidentment, demana no sols una "lectura" de la Constitució diferent de la que fa el

Govern de la UCD -i probablement qualsevol Govern que vulga mantindre's dintre dels seus límits, encara que uns lectures puguin ser més restrictives que altres- sinó quelcom més profund. Demana revisar la idea d'"Espanya" imposada a la força seguint el model jacobí francès, i així mateix l'estructura de l'Estat que la materialitza. Si "Espanya" no ha de ser una "unidad de destino en lo universal" sino l'àbit geogràfic de convivència dels diversos pobles que han fet i volen continuar fent la seva pròpia història, per tal que el recobriment i l'exercici de la seva identitat els allibere de les opresions, s'ha de partir de la llibertat d'escollir les formes i els graus d'eixa convivència.

La proposta és difícil però és coherent fins el punt que no té sentit parlar d'autogovern si no es parla de sobirania. L'autonomia, si és un esforç per aconseguir sobirania, pot ser el camí cap a l'autogovern però no serà mai l'autogovern que, més enllà, prou més enllà de la línia divisòria entre l'art. 143 i el 151, passa per una concepció dels organismes de convivència dels pobles peninsulars, sense cap referència en la Constitució vigent.

I si es volen trobar les raons últimes per les quals ens estan inventant una història, una llengua, una cultura diferent de les vertaderes, s'hauran de cercar en el fet que retrobar-nos en l'àmbit català de la nostra història, la nostra llengua, la nostra cultura, etc., voldria dir, inevitablement, posar en qüestió els instrument que empra, a casa nostra, la classe dominant. Perquè recobrar la plena sobirania que ens correspon si volem ser lliures, exigeix recobrar una consciència clara del poble que som.

Vicent Ventura

RÀDIO POPULAR DE MALLORCA
és popular i és de Mallorca

C. O. P. E.
MALLORCA

SUSCRIBIU-VOS A UNA REVISTA AL SERVEI DE LA NOSTRA CULTURA

lluc
Aparat 619 PALMA DE MALLORCA

Les Illes al Mercat Comú

"L'error de tots els països que s'han integrat al Mercat Comú ha estat el d'esperar d'iniciar l'inevitable procés d'adaptació econòmica, i fins i tot social, una vegada finalitzada la negociació i signat el tractat, cosa que en realitat vol dir a tornar la integració efectiva". Això ha dit al diari "AVUI", Josep Sans, l'únic funcionari català que hi ha a les oficines del Mercat Comú a Brussel·les.

Aquest comentari és aclaridor i, al nostre entendre, molt en cert. Dues coses s'en poden deduir. En primer lloc -i ja és sabut-, que l'adhesió de l'Estat espanyol a la Comunitat Econòmica Europea és cosa feta. Poden trigar més o menys, els períodes de negociació i el posterior, que és doni d'adaptació: però, pràcticament, és un objectiu indefugible per a l'Estat, tant des del punt de vista econòmic com des del punt de vista polític.

En segon lloc, es fa evident que amb aquesta perspectiva, cal posar-se a treballar, ja des d'ara, per aconseguir que el procés d'adaptació a les noves condicions que han de regir la nostra economia sigui el millor possible.

UN MARC MES COHERENT

Cal subratllar, especialment, que el Mercat Comú no és solament un fet econòmic com la majoria de les vegades fa pensar, sinó que també és una superestructura política que determinarà molts aspectes del funcionament de l'Administració espanyola. I això ens indica que la tasca d'adaptació, que ja cal fer des d'ara, té unes facetes importants de caire polític. Per tant, adaptar l'economia de les Illes

El Consell de Redacció de Mallorca Socialista ha resolt obrir un debat damunt les repercussions a les Illes de l'entrada de l'Estat espanyol al Mercat Comú. Avui començem un article de l'economista i col·laborador de MS, Josep Ma. Muntaner i Pascual. En el proper número presentarem opinions de diversos especialistes i de les organitzacions econòmiques i socials que treballen a les nostres Illes.

Balears a les exigències del Mercat Comú significa no solament unes orientacions econòmiques, sinó també fer una feina política. I el que cal procurar és, davant d'uns canvis tan importants, que aquesta es faci amb imaginació.

En aquesta línia, una primera constatació a fer és que els interessos polítics balears no són pas coincidents amb els interessos que pugui defensar l'Estat espanyol en el procés de negociació i, posteriorment, en la fase d'adaptació. Sabem prou que la incoherència política i econòmica espanyola ha estat, sovint un mal per a les Illes. La llista pot ésser llarga, però unes indicacions són suficients per a aclarir el tema: la política turística, la manca d'inversions a les Illes, la inadequada política de transports en relació a la Península, etc.

Una de les perspectives optimistes en relació al Mercat Comú és que aquest serà un marc polític i econòmic molt més coherent que el que mai pugui arribar a ésser el de l'Estat espanyol. Això és un guany que cal valorar.

Una altra constatació, també favorable, és que les Illes formen part d'un "arc de desenvolupament europeu" que és constituït pel que el geògraf francès Pierre Deffontaines anomena el "Mediterrani català". De cara al futur d'Europa, les anomenades "zones fortes", tenen un especial interès i, en aquest sentit, cal refermar la cooperació econòmica

interregional dels Països Catalans. En definitiva, els interessos econòmics hi són coincidents i així es podrà tenir més presència activa al Mercat Comú, tant en el camí cap a la integració, com una vegada ja estiguem a dins.

També cal dir que a l'Europa del futur hi pesarà cada vegada més el concepte d'entitats nacionals. Les àrees amb personalitat cultural pròpia, com els Països Catalans, tindran, lògicament, més possibilitats de protagonisme. Per tant, com més personalitat conjunta tinguem de cara a Europa més joc polític hi podrem fer. L'Europa dels pobles o, com també és anomenada, l'Europa de les regions, serà la que marcarà les perspectives polítiques, i en conseqüència econòmiques, del nostre continent.

Es cert que els sectors econòmics concrets que hi ha a les Illes hauran d'experimentar processos de transformació i d'adaptació de cara a les noves condicions. En particular, el fet que passem a un Mercat unitari o comú de 300 milions d'europeus. Però, tant aquesta adaptació, com la superació de la crisi econòmica, tenen més possibilitats de fer-se en bones condicions si es tracta d'àrees de renda superior a la mitjana, com exposà un tècnic del Mercat Comú a unes Jornades fetes a Barcelona.

AUTONOMIA I PRESENCIA ACTIVA

El que sí és imprescindible

per a aquest important procés d'ajust és la disposició de diners i de capacitat d'administració pròpia. En altres paraules, el problema de l'autonomia. No una autonomia mínima, sinó una capacitat de gestió autonòmica suficient i efectiva. És a dir, molta autonomia.

Aquest és un dels punts més delicats, ja que en el fons es pot dir que la gran incògnita del Mercat Comú no és el problema que ens originarà la pròpia Comunitat Econòmica Europea, perquè el procés d'arribar-hi és acceptable i, de fet, superable. L'interrogant és, més aviat, el propi Estat espanyol, el qual pot resultar un obstacle o una trava al procés que hauran de seguir les Illes per a la seva adaptació a les noves condicions econòmiques. Tot dependrà de l'autonomia que doni a les Illes i, també, de la presència que els deixi tenir -encara que només sigui indirectament- en els processos de negociació i d'adaptació.

Tot, en definitiva, passa per aquesta condició. Les Illes en particular, i el Mediterrani català en general, en l'horitzó del Mercat Comú poden anar endavant o poden anar a recules, segons quina sigui l'obertura o el tancament de l'Administració espanyola.

En qualsevol cas, és urgent que a les Illes totes les forces es moguin ja ara, si no volem que la nostra integració definitiva a l'economia europea segueixi uns camins defectuosos o be que hi arribem completament marginats.

Josep M. Muntaner i Pascual

LA MARXA ANTI-OTAN

La sortida serà a les 8 del dematí de dia 20 a la Plaça Espanya de Ciutat, Aconsellam fer la primera etapa de la MARXA (Ciutat-Santa Maria del Camí-Consell-Biniissalem-Inca) en bicicleta. A Inca ens concentrarem a les 4 del capvespre a la Plaça, davant l'Ajuntament, a fi que es puguin incorporar a la MARXA totes les persones que no hagin participat, per raons de treball a la primera etapa Ciutat-Inca. La segona etapa cobrirà l'itinerari Inca-Selva-Caimari-Lluc i es farà amb tots els mitjans adients (a peu, en bicicleta, en carro, a esquena d'ase, etc. etc.). A la nit hi haurà col·loqui i festa a Lluc on pernactarem.

En el camí pel recobriment nacional de les Illes i com a afirmació de la nostra dignitat de poble que rebutja ésser involucrat dins sistemes de militarisme imperialista, el Partit Socialista de Mallorca, per acord del Consell de Direcció Política del passat 5 de setembre, acordà convocar la Marxa Anti-OTAN que tindrà lloc els dies 20 i 21 d'aquest mes.

El dia 21 la MARXA es dirigirà des de Lluc al Pla de Cúber on, en ple cor de la Serra de Tramuntana, a l'ombra del Puig Major durem a terme un acte de reivindicació nacional de Mallorca i enfront dels intents de transformar la nostra illa en base de control o d'armaments de l'imperialisme ianqui.

DIA 19 SETEMBRE

Projecció de la pel·lícula

"MARCHA TRIUNFAL" DEBAT DAMUNT, OTAN I MILITARISME

Acte preparatori de la MARXA

ANTI - OTAN

A les 22,15 hores a

"Un clam rabiosament actual que surt de la pàgina mallorquina"

RIFLORIT FERRER

En venda a totes les llibreries

ATENCIÓ!

7 unics dies del 17 al 23 Setembre ambdós inclusiv

Una producció MURPHY WORTH de Un film de BOB FOSSE DUSTIN HOFFMAN en "LENNY" Valerie Perrine-David V. Pickar-Julian Barry-Bob Fosse-Joan MarCUS Subtítols traduïts i adaptats per CAMILO JOSE CELA

PROXIMAMENT

2.º Mes

i continua en cartell una de les pel·lícules més divertides i refrescants de la nostra cartellera

Selecció oficial Festival de Venècia/80 Oscar Labore - Premi millor actor Festival Venècia/80 Pel·lícula candidata al lleó d'or de Venècia/80

L'educació que ve

L'ESTATUT DE LA MALEDUCACIÓ

Aquest estiu, i sense donar-ne massa publicitat, s'ha publicat al Bolletí Oficial de l'Estat, la primera de les lleis educatives del govern: L'Estatut de Centres Docents No Universitaris.

Per si fossin pocs els problemes de l'Ensenyament Espanyol, i especialment els de l'Escola Pública, des d'aquest moment es manté una espasa inestable damunt tots els estaments relacionats amb l'Educació dels nostres fills. Qualsevol moviment és perillós, ja que d'un cop s'anul·len totes les petites troballes que, a força de lluitar, s'havien aconseguit per a democratitzar l'Escola.

D'aquesta manera avencem tan importants com que el director fos elegit pel claustre, la participació dels pares etc., queden "reglades" per no dir abortades amb el nou estatut, mantenint sota un fort corsé els estaments més renouats de l'educació: el professorat i les Associacions de Pares. Hem de pensar que el que es fa no és substituir el di-

rector per una persona de carrera, per un "especialista" com va fer el franquisme, sinó que s'arriba a punts de nomenar una persona des de l'Administració per a "vigilar", sense que aquesta persona pugui ésser revocada, ni criticada pels seus companys, ni pels pares de l'alumnat.

Així veim, com aquesta llei votada, aprovada, i po-

sada en vigor, la qual conté alguns articles que fan certa olor de inconstitucionalitat, consagra de fet la separació dels nins espanyols en dues classes segons les escoles a què vagin, amb dos sistemes educacionals diferents amb subtils interpretacions de la llibertat d'ensenyament. A la llarga el que es pretén és la creació d'una escola d'élite a on vagin els futurs dirigents de la nació (escola privada), un altre tipus per a obrers "especialitzats", que com a màxim arribaran a la Formació Professional, i un altre d'obres sense especialitzar, que no passaran de l'EGB. Així veim com a l'Estatut està perfectament reglat tota la vida diària de les escoles públiques, mentre que per a les escoles privades l'únic que es reglamentaria és la llibertat dels empresaris per fer i desfer segons la seva santa voluntat. No és autènticament contradictori sinó que per una part es reconeguin els idearis, i per altra part es reconegui la llibertat de l'ensenyament "de Càtedra" dels mestres però amb tants de retalls que el pot passar és que se segueixin engegant mestres d'escoles per haver ensenyat per exemple Educació Sexual als seus alumnes?

De fet no es pot interpretar aquesta llei sense tenir en compte les altres que formen el paquet educatiu del govern, la famosa LLAU que ja ha constatat morts, i la llei de finançament de l'ensenyament, que instituirà el xec escolar, diners que sortiran de les butxaques de

tots els espanyols per crear aquestes escoles d'élite, diners que també sortiran d'aquells pares que no tenen escoles per dur-hi els seus fills.

Però això sí, amb llibertat d'ensenyament, i llibertat, en majúscules. Adhuc tenim certs articles "molt bufons" com diu la Trinca, i no sé de qui ha estat el plagi, si de la Trinca o del govern, quan s'anomena allò de que sempre es podran reunir a l'escola per motius laborals, els mestres, mentre no s'interrompesqui la marxa normal de l'escola, o sigui prohibició de la vaga, un dels primers drets de tot treballador.

Si seguim segueix havent-hi articles, com diríem... polítics. El 3, per exemple, parla de que tot espanyol pot accedir amb certes condicions a ensenyaments superiors, aquesta seria l'elecció vocacional (o sigui un obrer qualsevol podrà enviar els seus fills a la universitat si aquest té vocació) les aptituds (ja sabem els percentatges de sospesos de les escoles nacionals, davant uns programes fets per a elites) i de forma coherent amb les possibilitats i necessitats de la societat. Mirau si no ho seré mal pensat, que això em sona a "numerus clausus" ja des de l'EGB.

Però no ens preocupem, ha que, com diu l'article 4, tots els centres tendran els mitjans necessaris per a l'educació. Quina il·lusió! S'han acabat els dobles torns, les escoles habilitades i l'emmagatzament

d'al·lots dins cotxeries!

I no en parlem de les Associacions de Pares que veuen totalment retallades les seves possibilitats, encorsetades amb un cap tot-poderós que serà aquesta mena de "massa director" nomenat pel ministeri com si fos un governador civil qualsevol.

Però no vos preocupeu amb el xec escolar es podrà arreglar tot, i així els pares que viuen a poblets

podran enviar els seus fills a les millors escoles de les capitals, ja que aquestes, fruit de la caritat cristiana els obriran els braços, i les portes i...

Jo crec que sols hi falta un article, com aquell que anomena La Trinca a una altra cançó:

Hi ha articles molt bufons com el vint que deixa clar que tothom es pot queixar si li apreten els co...rdons".

LLIBRERIA TURMEDA

Subministres escolars i didàctics

C/. Bisbe Cabanellas, 7a

Tel. 270866

Endemés dels llibres escolars de l'Ensenyament

PREESCOLAR - GENERAL BASICA - B.U.P. - COU

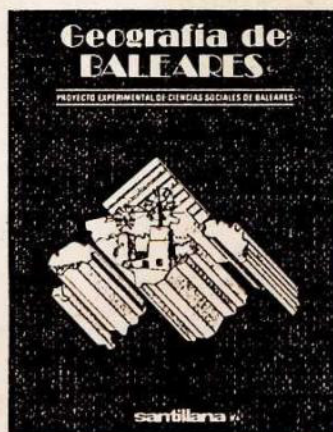
i F.P. hi trobareu tot tipus de llibres de divulgació

Creació del premi "Pau Vila"

El Comitè Executiu de la Fundació Congrés de Cultura Catalana ha acordat donar curs a la creació d'un premi, en la forma d'ajuts, beques o la modalitat que es determini, per a treballs de geografia, ordenació del territori o medi ambient dels Països Catalans, en homenatge a Pau Vila. Com es recordarà, Pau Vila oferí l'import metèl·lic del Premi d'Honor de les Lletres Catalanes per a iniciar el fons econòmic de l'aleshores futura Fundació, del patronat de la qual era membre.

una altra novetat santillana

PROJECTE
EXPERIMENTAL DE
CIENCIES SOCIALS:
BALEARS

L'obra, dividida en tres volums, és el resultat d'un esforç editorial notable, una resposta adequada a la inqüestionable necessitat de dotar els alumnes de Balears d'un nou material escolar, ric d'informació i amb una metodologia apropiada, que permeti d'aprofundir en l'estudi de la pròpia realitat

santillana

Encàrrecs a: Distribuidora Rotger: Camí Vell de Bunyola. Poligono la Victoria. tel. 292900 Palma de Mallorca.

o a la nostra Delegació: Rambla de Catalunya, 18 Tel. 93/2152720 Barcelona

La participació ciutadana a l'Ajuntament de Ciutat

Creure que un ajuntament, pel fet d'haver estat elegit democràticament, garanteix la participació popular, és una actitud gairebé innocent. Pensar que un ajuntament, pel fet de tenir majoria d'esquerres, assegura l'impuls del moviment ciutadà i de les organitzacions de base del poble, és desconèixer les diferents estratègies o alternatives polítiques anomenades d'esquerres. I si a tot això hi sumem una llarga treva del mateix moviment ciutadà en la crítica a l'ajuntament, només podem esperar com a resultat que perilli la independència d'un moviment que ja no es mou en llibertat, sinó dirigit, o el perill de la manca de participació del poble dins el dit moviment, que, en lloc de créixer, es va morint.

Durant molt de temps he estat estretament vinculat a les diferents lluites ciutadanes. Des que, degut al pacte municipal d'esquerres, vaig accedir a la presidència de Vies i Obres, m'han anat arribant moltes de les reivindicacions de les entitats ciutadanes i moltes vegades ens hem reunit plegats per estudiar les solucions més adients. La mateixa estratègia de l'alternativa política que represent a l'ajuntament de Ciutat és ben clara: Cal gestionar de millor manera possible els interessos del poble, però amb instruments adients; o sia, gestionem els interessos del poble amb el poble, impulsant per això les seves pròpies organitzacions. I en aquest sentit defensam que a l'ajuntament s'ha de fer política.

Per què dic tot això? Perquè aquesta experiència i aquesta alternativa política em fan veure que queda molt de camí a recórrer, que el temps va passant i es veuen pocs resultats favorables als interessos populars, pocs guanys de participació, i el desencís polític va augmentant.

Però hi ha uns fets que cal destacar i que, al meu veure, són esperançadors:

1.- Aquell moviment ciutadà, concretament aquella Coordinadora d'Associacions de Veïns, que impulsà lluites com la del Pla especial del Puig de Sant Pere, d'En Camí d'En Maiol... que organitzà la lluita per uns millors condicions de vida a Son Roca, a Son Cladera, al Rafal Nou, a Son Rapinya, a Son N'Oliva, a S'Indioteira... que lluità per un consulti per

barri... que participà tan activament a la Lluita contra la Dàrsena, contra l'autopista Palma - Inca, contra la urbanització de Sa Dragonera. Aquella Coordinadora que el 78 fou el motor de l'Assemblea ciutadana que aglutinà totes les forces polítiques, ciutadanes i sindicals i creà tanta de problemes a l'ajuntament franquista. Aquella coordinadora que el 30 de març del 79 feu firmar a l'Estudi General Lluïa un pacte per a la defensa de la participació ciutadana dins l'ajuntament a tots els partits polítics, a la qual firma es negaren tan sols CD i UCD. Aquella coordinadora que, guardant una treva de més d'un any amb l'ajuntament de Ciutat, pareixia quasi inexistent als ulls de l'opinió pública, vet ací que el 13 de juliol d'aquest any realitza una important trobada de les Associacions de Veïns, on s'analitza en profunditat la situació actual del moviment ciutadà i s'en treuen noves perspectives de treball, mentre per altra banda es debat seriosament una proposta de reglament de participació ciutadana a l'ajuntament.

2.- L'altre fet, és que diferents AA.VV. han anat cridant el batle perquè visités les respectives barriades, i la participació dels veïnats, convocats per la seva Associació de veïnats, ha estat molt grossa i molt activa.

Aquesta dos fets han estat, al meu entendre, prou importants perquè capforça política d'esquerres pugui deixar d'analitzar-los. Crec que han ajudat a agilitzar les negociacions entre els tres partits d'esquerres per arribar a un acord amb el reglament de participa-

ció ciutadana, l'elaboració del qual un acord fonamental de pacte municipal a principis del 80. Si la seva redacció s'ha anat ajornant, ha estat molt en contra de la nostra voluntat, cosa que hem denunciat en moltes d'ocasions. Les Associacions, molt conscients de la importància del reglament, s'han cansat d'esperar i han elaborat i lliurat al consistori la seva proposta.

Sense entrar a analitzar el reglament, cosa que farem en una altra ocasió, cal remarcar un fet important i és que no serà aprovat definitivament, sense un debat previ amb les entitats. Aquest debat pens que podrà possibilitar un grau important de participació ciutadana en el seu propi reglament.

De totes formes queda un punt no resolt i que esperem que serà explicat en el debat, ja que són moltes les queixes que en aquest sentit ens han arribat: la urgència trobar una solució a l'acostament de la gestió municipal als nuclis històrics de població i que estan allunyats del casc (pensem en Sant Jordi, Son Sardina, S'Arenal, Gènova, Casa Blanca, Son Ferriol, etc...). La seva representació davant l'ajuntament i la seva autonomia no estan resoltes i creim que és una tasca de l'esquerres, sense necessitat d'esperar solucions màgiques d'una nova llei dretana de Règim Local. Pel nostre costat tenim, des del partit, prevista una reunió de gent d'aquests diversos nuclis amb entitat pròpia, per anar estudiant propostes en aquest sentit.

Jaume Obrador

TAXIS

La problemàtica del sector del taxi és des de fa bastants anys un conflicte constant a Ciutat. Actualment, els problemes concrets més importants d'aquest sector són els següents:

Encara que el número de llicències és suficient per a la població de Ciutat, se manté un problema social ja que un centenar d'assalariats demanen llicències per a convertir-se en propietaris.

Per altra banda existeixen unes situacions conflictives al voltant de la zona de Ciutat. Un d'ells és el problema de la Plaça de Palma: els taxistes de Lluçmajor carreguen a la zona de S'Arenal que correspon a Ciutat, cal assenyalar que poden fer-ho a la Carretera de S'Arenal quan porten la tarja V.T., però que la policia municipal, a instàncies dels taxistes de Ciutat, els multa per dur el llum verd o la senyal de "llure". Degut a tot això, als darrers anys han estat cremats cinc taxis a S'Arenal, a més de produir-se freqüents situacions de violència a aquesta mateixa zona.

El mateix problema de violència es produeix a la zona de Calvià perquè els taxis de Ciutat carreguen a aquella zona, cosa que és il·legal.

Finalment, ens trobam amb el problema de la zona de l'Aeroport, ja que un grup de taxistes de Ciutat intenten recollir passatgers, la qual cosa és d'aquella zona volen impedir.

Un altre problema és el del dia lliure: l'any passat es va fer un assaig concedint als taxistes un dia lliure (de dilluns a divendres) i l'experiència es va considerar positiva. Aquest darrer mes de maig s'ha suprimit el dia lliure, notant-se una gran abundància de taxis amb la consegüent minva de receptació.

Ens hem posat en contacte amb un grup de taxistes i hem conversat, concretament, amb Eduard Rodríguez, militant del PSM, a qui hem demanat: Quina creus que és la causa fonamental de tot aquest problema?

-Jo diria que és l'actitud "mafiosa" en que s'ha mogut el sector del transport i la falta d'iniciativa de les noves autoritats democràtiques per enfrontar-se als poders fàctics d'aquest sector.

-Com explicaries el paper de les Centrals sindicals en aquest tema?

-La majoria d'organismes sindicals i patronals no tenen gènt capacitat per proposar solucions serioses al sector del taxi, encara que jo voldria citar una excepció en aquest aspecte: el tècnic Antoni Montserrat i Mol.

-Esperem una ràpida solució?

-Esperem que els taxistes es mentalitzin i participin en el control de les seves associacions d'una forma activa i sense deixar-ho en mans d'oportunistes.

També desitjam com a solució a tots els conflictes del transport que el futur Parlament de les Illes legisli amb coneixement real d'allò que és el transport insular.

Per acabar, aquest grup de taxistes han exposat a l'opinió pública i a les autoritats les següents propostes per donar solucions possibles als problemes del sector:

1.- Negativa a l'Àrea metropolitana per considerar que a l'hivern es concentrarien els taxis de Calvià, Lluçmajor i l'Aeroport a la zona de Ciutat, i perquè no estan d'acord en la implantació de parades fixes que, segons creuen, duri en el sector del taxi a la ruïna.

2.- Una acord parcial segons l'article número 1 del reglament nacional: que a una zona limitada de la Plaça de Palma (des de la caseta de la Creu Roja fins a Cala Blava) es regulin unes tarifes conjuntes tant per als taxis de Lluçmajor com per als de Palma.

3.- El mateix pel que fa a la zona de Calvià: una zona també conjunta que correspondria a la que va des del canal de Génova fins a la plaça d'Illetes.

4.- Pel que fa a l'Aeroport, que es mantingui la zona ex-

clusiva per als taxistes de l'Aeroport fins que aquesta sigui assumida en la plantilla de la zona de Ciutat.

5.- Consideren urgent que l'Ajuntament de Ciutat creï un Arxiu dels assalariats, a fi de crear un escalafó que reguli l'ordre en què es concediran les llicències a mida que es necessitin.

6.- Degut a la saturació del sector (que en aquests moments és de 397 taxis per 1000 habitants) seria aconsellable esperar el percentatge de 25 taxis per a concedir noves llicències, respectant, naturalment, els que ja estan actualment en servei.

7.- Pel que fa als dies lliures, es proposa que de dilluns a divendres, hi hauri 223 taxis diàriament, els dissabtes 557 o els diumenges 558, essent alterns aquests dos darrers dies, és a dir, una setmana el dissabte i una altra el diumenge.

8.- El darrer punt toca les tarifes. Degut a l'augment del combustible, la seguretat social, l'assegurança obligatòria de l'automòbil i els pagaments a hisenda, que han incrementat els costos generals de l'explotació, proposen les següents tarifes: 40 pesetes la baixada de bandera i 15 pesetes el salt pel que fa a la tarifa 3, i la proporcional pujada per a les tarifes 1 i 2.

Aina Sitjes

Cap a l'alliberació sexual

Per: Joan López Garrido

"Que el teu cos sigui sempre un espai amat de revelacions..."

Alexandra Pizarnik

Els homosexuals d'ambdós sexes constitueixen una de "les grans minories" marginades i oprimides per la societat. Això sempre ha estat així? La Història i l'Antropologia demostren que l'actitud de les societats humanes i culturals en relació amb la sexualitat ha estat extremadament variada al llarg dels temps.

Quan, dins la Història, es va consolidar la família patriarcal i la societat restà dividida en classes, la classe dominant, per tal de realitzar millor la seva explotació i domini, adopta les formes més diverses, les quals afecten per la seva gran importància a la sexualitat humana.

Amb l'aparició del judocristianisme es consagra la repressió contra l'homosexualitat, actitud desconeguda en la majoria de les altres cultures, com la grega, la romana, el món islàmic i Ocania, en què les pràctiques homosexuals eren freqüents i normals. L'Església i el poder sempre s'han donat la mà i el magisteri de l'Església s'ha encarregat molt bé de concebre les relacions sexuals amb la finalitat única i sagrada de la procreació i no, com a font de plaer (basta recordar les declaracions del Papa Wojtyla als Estats Units en contra del divorci, de l'avortament i de l'homosexualitat).

En la nostra cultura occidental l'homosexualitat s'enfronta amb alguns principis fonamentals.

Les relacions sexuals entre persones del mateix sexe tenen com a objectiu la intercomunicació personal i el plaer, totalment separades de la procreació, contràriament a la ideologia dominant que les unex íntimament. Els homosexuals són homes i dones que es rebel·len contra el paper que els ha assignat la societat: masculí actiu i dominant, femení passiu i dominat.

Així, les relacions efectives i sexuals que s'estableixen s'oposen a la família patriarcal i monogàmica, veritable cèl·lula bàsica de la nostra societat, suport de la piràmide del sistema capitalista, "una fàbrica d'éssers humans socials, adaptats al sistema", que oprimeix la dona i l'homosexual, i que imposa la norma sexual de comportament obligatori: l'heterosexual.

¿Per què el conjunt de la població rebutja tan violentament les relacions sexuals entre persones del mateix sexe?

Ja el marxisme assenyalava que la ideologia de la classe en el poder és la que preval en la societat. La classe dominant usa els aparells ideològics - família, escola, Església, mitjans de comunicació social - i els cosos repressius per inculcar la ideologia burgesa i científica. Així aconseguim que la ideologia de les classes populars coincideixi amb la de la burgesia en qüestions referents a la dona, a la sexualitat i a l'homosexualitat.

Per tot això, la lluita contra el prejudici antihomosexuals necessita una anàlisi concreta d'aquells que estan més arrelats en les masses de la població:

a) La consideració de l'homosexualitat com a antinatural no té una base científica, essent que l'homosexualitat ha existit durant tota la història de la humanitat, en totes les èpoques i societats, i també hi ha relacions homosexuals entre els animals. L'informe Kinsey, el rigor científic del qual pocs s'osin de discutir, indica que el 50 per cent de la població mundial alguna vegada, al llarg de la seva vida, ha mantingut relacions homosexuals.

b) La creença de que es tracta d'un problema hormonal o genètic. El tractament d'hormones masculines o femenines a homosexuals augmenta el desig sexual en la mateixa direcció que ja tenia. La investigació genètica demostra que no hi ha cap anomalia o tara cromosòmica.

c) Entendre l'homosexualitat com a malaltia. La utilització vulgaritzada de la psicoanàlisi ha fomentat aquesta actitud, malgrat que la psicoanàlisi ha estat fins ara l'únic mètode apte per establir l'evolució sexual de cada persona. La identificació de l'infant amb el paper matern o patern en el període d'aprenentatge de la infància en una societat restrictiva, ens

Continua pàg. 11

LLEGIU

ÚLTIMA HORA

DUES EDICIONS DIÀRIES

ELS
ESPECIALISTES
EN
ALTA
FIDELITAT

**so professional,
televisió,
cinema,
discs**

C/. Antoni Marques i Marques, 4

Telf. 296174

CIUTAT DE MALLORCA

Entrevista amb Climent Garau

“En Ràdio Mediterrània, farem política de país”

Els mitjans de comunicació i l'escola, són dos elements bàsics per a la normalització d'una llengua i una cultura amenaçades. El català no podrà ésser mai una llengua normal si no disposa d'una escola, d'una ràdio, d'una televisió, d'un cinema i d'una premsa seva. Més que gaudir d'una oficialitat legal (cosa que per vergonya de tots encara no tenim), que tenir una escola mallorquina en català (que tampoc no hi és), més important és avui en dia, disposar d'uns mass media. I no sols per la llengua, sinó també per la cultura en general, perquè uns mitjans de comunicació al servei de la degenerada societat de consum actual, tampoc són convenient per a la nostra cultura.

Aleshores, Mallorca Socialista, vol oferir una entrevista, realitzada recentment, a Climent Garau (home de sobres conegut per la defensa del nostre país) militant del PSM i president de la societat “Promotora Mallorquina de Mitjans de Comunicació” que té, com a primera fita, assolir l'obertura d'una emissora de ràdio en català: Ràdio Mediterrània.

MS— Climent, qui sou els promotors de Ràdio Mediterrània?

CG— Som gent de tota classe, política-ment parlant. Podem dir que hi ha gent de la UCD, del PSOE, del PCB, del PSM i d'independents que són els qui hi predominen. Quant a la línia que pensa seguir

l'emissora, no feim comptes fer res que no sigui política de fer país. En aquest cas si que ens podran acusar de partidistes. Farem de país.

MS— Vós que sou i heu estat un defensor fervent de la nostra llengua, no creis que tant als Consells com als ajuntaments es fa poc per a la normalització lingüística?

CG— Jo no vull atacar ningú perquè la meua trajectòria sempre ha estat unitària. Crec que tant dins la UCD com en el PSOE i PCB, hi ha gent favorable a la nostra cultura (i per tant a la nostra emissora), però si aquests partits estatalistes decideixen una política general contrària a tot això, han de saber que, o bé han d'aguantar-se, o bé dimi-

“Jo esper que aquests que són a nostres, qu...”

tir, Jo esper que aquests que són dels nostres, que es diuen nacionalistes, facin alguna cosa per la llengua i per l'emissora. Ara bé mentre la política segueixi interessos de partit, no ha d'estranyar això que passi.

MS— Creis, vós que en d'us tant d'any de rodatge, que s'ha avançat en el terreny cultural?

CG— Jo que he conegut el zero... S'ha avançat amb aclariment lingüístic. L'any 84, 25 o 20 ja hi havia gonellistes. Es fruit d'una manca d'informació perquè s'ha de recórrer a animalades. Ara és més difícil poder mantenir aquesta positura.

Es veu que avui hi ha una manca d'entusiasme, som un poble desanimat. Per ventura

ens varem temps de per la lle cercava a que no fu no es per d'abans.

MS— ha tengu legalitzac 120 emis respoa

CG— importan saris. Pel legalitzac dria com parlen de nim tan b com no n el seu efe contradic gues de l' dio en cu costell, s curlic es nar com e que ha d P.M. és u

“TELE-HOGAR”

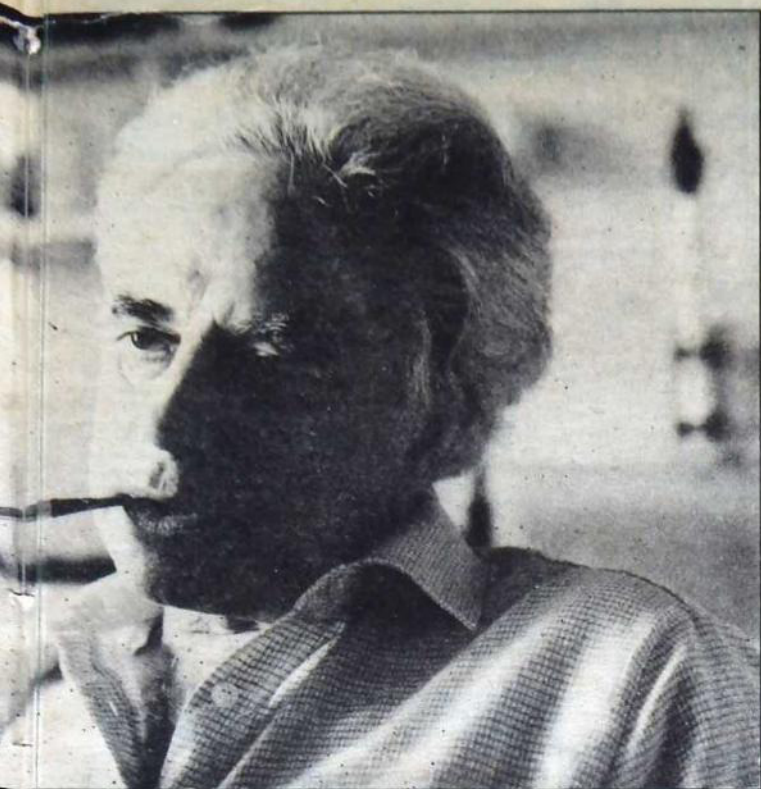
**2 ANYS
GARANTIA
TOTAL**

BENEFICIAU-VOS D'AQUESTA
SENSACIONAL GARANTIA EN
LES MILLORS MARQUES
EUROPEES DE TV AIXO ES
UNA ALTRA MERAVELLOSA
OFERTA DE:

Carrer Nicolau de Pax, 16 Ciutat de Mallorca
tel. 279750

els nostres, que es diuen nacionalistes, facin alguna cosa per la llengua i per l'emissora".

ens vèrem il·lusionar perquè hi havia gent (en temps del "franquisme") que lluitava molt per la llengua, però, darrera aquesta lluita hi cercava altres coses i ara se n'ha anat. El fet que no hi hagi una repressió excessiva, fa que no es pensin que s'està amb el mateix perill d'abans.

MS— I tornant a la ràdio: quina resposta ha tingut el projecte, quines perspectives de legalització teniu després de l'aprovació de 120 emissores de F.M. en el BOE, i, quina resposta esperau?

CC— Hi ha hagut una resposta popular important perquè ja tenim els doblers necessaris. Pel que respecta a les perspectives de legalització, després d'això del BOE, jo voldria comprometre tots aquests senyors que parlen de Mallorca, i, confit que ja que tenim tan bona premsa dins els partits estatals com no n'havíem tingut mai, això ha de fer el seu efecte. Per altra banda hi hauria massa contradiccions: si s'han de protegir les llengües de l'estat i no es deixen emetre una ràdio en català en un lloc on ja n'hi ha tres en castellà, semblaria que més que lleis de tipus mèdic es fan lleis polítiques que poden variar com el vent. De la resposta popular creim que ha de ser molt bona. Una emissora de F.M. és una eina al servei de les comunitats

ja que no ha de connectar amb les cadenes estatals. Aleshores i sense arribar al xafardeig serà una ràdio popular, diferent, on es podran exposar tots els problemes de la nostra comunitat; Es una nova ètica humanista que volem donar a conèixer, que la farà universal de continguts.

El sector immigrant serà molt tènue en compte i se li dedicaran espais que tractaran de fer comprendre els seus problemes. El problema de la immigració és cosa de temps el solucionar-lo. Serà qüestió de fer-los veure que es pot estimar ca seva i el lloc on resideixen igualment, sense que això suposi contradicció.

No hem de ser pessimistes quant a la nostra cultura. Començam per una ràdio perquè és l'opció més barata i que en principi pot arribar a més gent, ja que la premsa, per exemple, té un baix índex de lectors. Però seria molt convenient aconseguir 25.000 signatures de suport per poder tenir una força per a la legalització. Estic segur que tot això anirà bé.

MS— Climent, moltes gràcies, nosaltres també la volem i col·laborarem perquè es faci realitat.

Bartomeu Carrió

Un difícil camí cap als mitjans d'informació en català

La normalització lingüística del nostre país necessita urgentment una normalització de la nostra llengua en els mitjans d'informació; ja que sense aquest suport, sense uns mitjans d'informació escrits i parlats íntegrament en català, la normalització anirà molt poc a poc o, senzillament, no arribarà mai. Mentre no hi hagi premsa, ràdio i televisió en català (i amb això no em refereixo a determinats espais en català dins d'uns mitjans majoritàriament en castellà) hom no podrà parlar de garanties per a la supervivència de la nostra llengua, ja que aquesta ha de deixar d'esser, ja, una eina sols per intel·lectuals per passar a ésser —a tots els nivells— la manera d'expressar-se normal del poble.

Fins ara, per tant, no podem parlar a ca nostra d'una situació de normalitat envers la nostra llengua. Uns programes de ràdio en català, un espai de mitja hora per la televisió i un parell de columnes, cada vegada manco, als periòdics de Ciutat no son, ni prop fer-hi, suficients. Cal, en conseqüència, exigir la creació de mitjans d'informació catalans.

Sí, clar, però... com? Aquest és el problema, ja que no es gens fàcil de resoldre, si més no en el cas de la premsa. M'explic: Es acceptada en l'univers democràtic la impossibilitat de mantenir una premsa d'Estat en una societat lliure. Aquesta limitació, traslladada al model de societat de mercat, impedeix que l'Estat (o sigui l'administració a tots els nivells) es responsabilitzi de la tasca de constituir nous periòdics. Però passa que la competència que regeix en el mercat, a causa del visible genocidi cultural que ha sofert el nostre poble en els darrers dos segles, es un fre insalvable per a desenvolupar una premsa en català. I quelcom semblant podríem dir de les emissores de ràdio, ja que en utilitzar una llengua menys entesa que l'altre (es evident que a Mallorca quasi tothom entén el castellà, però que hi ha menys gent que entén el català) es retalla l'audiència.

Lògicament, per tant, no hi ha altra sortida que rompre la llei del mercat, bé reconeixent que no sempre periòdic d'Estat vol dir periòdic governamental, bé cercant aquelles subvencions que compensin la limitació lingüística (entenen aquesta, és clar, com una qüestió de mercat). De fet l'administració central, hereva del centralisme, està en deuda amb nosaltres i mentre no s'arribi a l'alfabetització total del nostre poble amb la nostra llengua, moment a partir del qual seria, en efecte, el mercat qui dactaria la seva llei, aquella s'ha de fer efectiva de qualque

manera. I, quina millor que possibilitar la millor eina possible per a la normalització: la dels mitjans d'informació en la llengua pròpia?

En aquest sentit, la ràdio i la televisió estatals (ja que sembla que en aquest cas no repugna la seva existència) tenen un paper molt important a seguir des d'ara mateix, però també cal pensar en noves iniciatives. Per davant, no obstant, queda una lluita política a desenvolupar, exigint al Parlament espanyol que arbitri ajudes especials pels mitjans escrits en les llengües perifèriques o que mantengui les seves cadenes informatives en les terres de llengua distinta a la castellana a favor de la normalització lingüística. En qualsevol cas, les noves iniciatives han de néixer capficades en un concepte de resistència, per, si més no, impedir que l'ús del castellà no monopolitzi tots els mitjans informatius. La iniciativa de crear Ràdio Mediterrània n'és un exemple, com en un altre sentit ho és la revista Lluç i la pròpia Mallorca Socialista.

El que no cal esperar és que els actuals mitjans informatius (excepció, tal volta, d'alguna ràdio i podria ésser —problemes laborals a part— també Balears) canviïn de llengua. La seva estructura comercial no ho permet, encara que volguessin perquè en no dependre de l'Estat no serien rendibles per mantenir la seva actual estructura. Es en aquest sentit, en tot cas, que seria menester cercar nous òrgans d'expressió, sorgint de les actuals o de noves empreses periodístiques. Urts mitjans que, sense oblidar que es troben en un mercat determinat, intentassin aprofundir en els estudis de mercat per conèixer exactament a qui es poden adreçar a cada moment, per adaptar perfectament els costos a la rendibilitat comercial.

En definitiva tot dependrà de la capacitat de resposta de la nostra societat. S'ha d'entendre que ni els periodistes (i això no ho dic per llevar-me responsabilitats) ni els responsables comercials dels periòdics de Palma poden fer massa i que, en qualsevol cas, serien competències dels òrgans directius "polítics" de les empreses periodístiques actuals o, preferentment, de la capacitat de convocatòria que una idea semblant —editar un periòdic en català, per exemple— pogues despertar entre els diversos estaments del poble mallorquí. El cas es que sense voluntat d'aconseguir-ho resulta impossible pensar, solament, de entrar dins del procés normalitzador a què ens hem referit abans.

Sebastià Verd

RESTAURANT

Rincón del Artista

DES DE LES 9
DEL MATI

FRIT MALLORQUI
TUMBET *LLENGUA

AMB TAPERES *CONILL

AMB CEBA *I TOTA CASTA DE TAPES

CARRER CAMPANA, 2 - CIUTAT DE MALLORCA

QUALITAT A JUST PREU

exposició

Art i Moble

magatzem

Bartomeu Ferrà Salas

Decoració

Qualitat a un preu mínim.

Mòduls, sofàs-niu, moble juvenil i auxiliars.

Llibreries, dormitoris, quadros...

31 de Desembre, 34. Tel. 290167. CIUTAT DE MALLORCA

PRESENCIA I OPINIÓ

PARLEN ELS POBLES

POLLENÇA

Opinions del darrer ple municipal

A causa que el nostre partit no és dins l'ajuntament, em limit a assistir als plens des de la tribuna pública. Malgrat no poder expressar allà les nostres opinions, aprofit aquesta publicació per fer-ho.

ELS PAGOSOS NO TENEN SORT

Definitivament crec que els interessos de la pàgina de Pollença no està representada, al manco així ho sembla ja que davant la proposta de celebrar un REFERENDUM sobre el mercat, no hi hagué ningú que defensés l'opinió dels pàgessos i pescadors de no celebrar el referèndum, ja que consideren que la seva participació en el mercat és un problema que han de decidir ells i no venir imposada. Per tant la proposta fou aprovada.

COM ENTREN ELS QUADRES EN EL MUSEU?

Referent a la donació al museu de Pollença del quadre del pintor Alió Sasso, titulat "Les Agüelles", hi va haver mica de "diàleg" entre l'oposició i el Sr. Batlle. Sembla ésser que existeix un Patronat del Museu, i que una de les seves funcions és la d'aprovar la entrada d'obres. Poden els Srs. regidors convertir-se amb crítics d'art i acceptar obres? Sabeu que en el museu hi ha obres penjades que no han passat per aquests tràmits? No tenc res en contra de l'obra del gran pintor Sasso, però sí del funcionament "democràtic" d'aquest patronat fantasma.

DIONIS BENASSAR, CAMI D'ESSER FILL ILLUSTRE

Es va tractar de la sol·licitud presentada per l'OCB i recolzada per altres firmes, demanant la tramitació per a la proclamació oficial com a fill il·lustre. Es va aprovar, amb la nota discordant del representant del PSOE indicant que la sol·licitud no li semblava correcta amb la

forma de presentació. Malgrat tot s'aprova per unanimitat.

EL FUTUR DEL MOLL, EN MANES D'UCD

Les dues super-urbanitzacions presentades, són el començament de les que es presentaran abans que arribi el Pla General d'Ordenació. En base a l'Informe de l'enginyer encarregat de redactar el P.G.O., Sr. Triay, a la manca de contracta de la companyia subministradora d'aigua de donar els 730 m. cúbics diaris, i a la incapacitat actual de la depuradora, el PSM impugnà els dos projectes. Amb termes parcials, moments abans del ple, el PCIB presentà una impugnació. L'UCD, fent ús de la majoria deixà l'assumpte per a una altra ocasió. Ara, es tracta dels projectes de S'ILLER i PINARET D'ANGlada, abans que estigui redactat el pla seran els altres, que formen un cinturó envoltant el Moll. Com s'entén que un ajuntament que comana a un tècnic un projecte, després no faci cas de les seves suggerències per al seu compliment. El PSM no està en contra dels projectes en sí, sinó que pasin per la "porta falsa" abans de que hi hagi un Pla d'Ordenació.

En definitiva un ple bastant animat, sense sorpreses, amb un batlle autoritari i que "democràticament" va imposant el seu parer a base de votacions. Em va cridar l'atenció que els informes que es lliçren de la comissió de Cultura estaven escrits en castellà i els que enviaven de Ciutat —dels seus germans polítics d'UCD— estaven escrits en català. Per acabar la funció el Sr. Batlle, va concedir el "favor" de deixar a l'oposició fer un prec o una pregunta, però com el contingut de la mateixa no li agradava gens, en lloc d'admetre que la comissió de festes havia ficat la pota amb el programa de festes, va optar per aplegar els trastos i aixecar la sessió, naturalment de forma "democràtica".

Tomeu Payeras Cifre

MURO

Setze mesos de gestió

Des d'ara mateix ens incorporam a "Presència i Opinió" i hem cregut oportú, tot aprofitant la relativa calma estival, de fer-ho amb una breu anàlisi dels setze mesos de gestió de l'actual Consistori.

L'UCD: Cinc regidors (ex) apolítics, "votadors", gregaris amagats i consentits, encapçalats per un sisé, Miquel Ramis, empresari d'hosteleria, ex-Unió Autonomista, astut, irònic, hàbil orador, resistent encara i per sempre per la seva derrota a l'elecció de batlle, cervell pensant i determinant de la política de l'UCD-Muro juntament amb Joan Julià (aquest darrer misteriosament no inclòs a la candidatura d'abril). Consumeixen tota la seva energia en muntar atacs més o manco virulents, més o manco anecdòtics, que llancen als Plenis i des de les pàgines del Diari de Mallorca, dirigits contra la resta de regidors i, especialment, contra el batlle. Deixant de banda aquests exercicis electorals la seva passivitat és evident, refusant càrrecs i delegacions, dimittint avui un poc més que ahir però manco que demà, i rebutjant des d'un principi tota oferta de col·laboració.

La Candidatura Independent de Muro, formada una meitat per membres d'Unió de Pagessos i l'altra meitat per independents més o manco d'esquerres, més o

manco nacionalistes, s'ha mostrat, passat el temps, sense cohesió, sense coherència ideològica, sense organització. En total: tres regidors, cadascú per nil, i una escampadissa generalitzada de la resta de la llista. Paradoxalment, el seu núm. 1, Antoni Caldés, primer tinent de batlle, president de la Comissió d'Educació i Cultura, un dels escassíssims regidors amb ideologia pròpia i l'únic autènticament nacionalista, ha demostrat, si més no i una mica sorprenentment, ésser un home amb una gran capacitat de treball, sens dubte el regidor més actiu, eficaç i per tant profitós per a la col·lectivitat. Si ens deixéssim endur per vel·leitats electorals diríem que el seu treball és massa sobri. El seu gran problema: la manca de col·laboració. Ni per part dels seus companys de candidatura, massa apagats, ni per part d'una organització política seriosa (al, la independència).

Tres regidors, també, col·loca la Candidatura Independent avaluada per Coalició Democràtica, com els agradava de presentar-se. Un d'ells, Jaume Mulet, elegit batlle mitjançant el "Pacte de Son Blai" firmat amb la

CIM i el PCIB. Un home que a la seva manca de preparació, a la seva ingenuïtat política, ha oposat en tot moment un cert entusiasme, voluntat de diàleg, fugint de postures reaccionàries i personalistes. Se li pot retreure en tot cas, una sèrie de malencorts administratius, i que en principi se li reconeixia quasi unànimement com a qualitat i que, a la llarga, s'està girant contra ell: la seva bondat, l'ésser un home bo. Bondat que ha anat degenerant en condonació, feblesa, injustícia, si voleu. No tothom passa pel mateix embut. Un altre, Miquel Femenias, mestre d'obres, regidor conflictiu i ens sembla que poc honest, involucrat diverses vegades en obres il·legals, circumstància greu si es considera que ostenta la delegació d'Obres Públiques. Fou ell, juntament amb el tercer de la candidatura, Gaspar Picó qui rompé ostensiblement el referit Pacte amb la seva abstenció a la votació per adherir-se a l'autonomia via 151. En resum, una candidatura trencada, fantasmal i que no resisteix una anàlisi de conjunt.

Ens queda el PCIB. Una cam-

panya electoral agressiva, especulativa, en certs moments intel·ligent, en altres demagògica, recolzada tota sobre les espalles del jove Pep Linares, i a l'hibició de la CIM a l'hora d'acceptar el qualificatiu de socialista amb la consegüent fuga de vots, col·locaren l'amo en Joan Boyeras dins la Sala, Condemnat a mort, amnistiada, amb un llarg peregrinatge de presons, l'amo en Joan és això, un històric. I sigui dit amb tot respecte i reconeixement. És un home honest, sens dubte, però que demana el relleuament perquè ja no aguanta el ritme de treball ni el nivell de preparació teòrica que exigeix un Ajuntament modern i democràtic. Si a tot això hi afegim el silenci perillós del referit Linares, ens trobarem amb un PCIB, dins el Consistori, que ni molesta ni ajuda, simplement hi és.

De les realitzacions concretes (que han estat moltes, val a dir-ho), de les llacunes (també n'hi ha, també) i del transcendental Pacte de Son Blai, en parlarem en properes ocasions.

Col·lectiu Murer

SANT JORDI

Festa de tardor

Una vegada més amb vosaltres per a comentar les notícies que, al nostre entendre, són més interessants. Ja han passat les festes d'agost que enguany i, des d'una perspectiva d'esquerres i nacionalista, no han suposat cap pas endavant. Pas endavant, entès com a normalització cultural. Val més no parlar-ne!

En canvi, un pas endavant cap a la normalització cultural, el suposa la festa de tardor que està preparant l'Associació Cultural per a principis del mes d'octubre amb una exposició de llibres infantils en català (la mateixa de l'O.C.B.) que anirà acompanyada d'una sèrie d'actes encara no del tot concretats, segons les nostres notícies, i dels quals feim comptes donar-ne la crònica en el proper número.

Per aquesta vegada poc, ja se'n farà més llarg en tornar-hi.

Col·lectiu Catinet

LLUBI

Rondalles de la vida real

Això era i no era... es batle de Biniamet

—Jo tenc un amic, un veritable amic...
—Sí, ja sé jo que tu tens un amic, un veritable amic, un amic de ses teves entretelles que és batle de Biniamet... Sí ja ho sé, ¿i què?
—Que sembla que m'ho diguis amb tot d'enveja...
—Enveja, jo? Perquè tu ets amic d'es batle de Biniamet? Què hi vas d'errat, fillet!
—O perquè voldries ésser es batle tú, de Biniamet...
—Sàpigues, idó, que per ésser-ho un com es teu amic, ben bé ho pot ésser es pastor de Son Auzinal...
—No diguis que no sia un bon batle; tal vegada un dels millors, per no dir es millor, que hem tengut a Biniamet...
—Sí, li diuen En Sion de Ca Les Monges perquè quan xerra sembla que té sucre a sa boca, com ses monges, però de darrera l'entaferra cada copa de mul somerit...
—Ell o ses monges?
—Es teu amic batle de Biniamet!... Vatia s'olla, no me facis flastomar!...
—Lo que passa és que tu no el pots veure ni en pintura...
—Ni ell a mi!... Bé, quina és sa darrera que ha fet? Perquè supos que me'n vols contar qualcuna de fresca...
—Sa darrera ja la te contaré en una altra ocasió; sa d'avui és sa primera que va fer, o una de ses primeres, quan per primera vegada prengué es càrrec de batle de Biniamet...
—Refot, ja deu ésser ben estantissal...
—Estantissa o no, és ben sa veritat.

—Idó, amolla-l'hi que tenc pressa; encara he d'anar a veure es bestiar...
—Tu coneixies En Tià des Forn, eh?
—Vaja que sí el coneixia!... Aquest sí que fou un bon batle! Lo únic dolent que tenia, és que era un poc abandonat; però de noble i honrat, no n'hi ha hagut cap altre com ell...
—Idó, un poc abans de sortir de batle, cridà un fotògraf perquè li fotografias una panoràmica de Biniamet i li fes una fotografia mural per a penjar dins es saló d'Actes...
—L'he vista, i per cert és molt maca...
—I tant li agradà que ne comandà una per ell, pagant lo que fos de sa seva butxaca. Però es secretari li digué que allà on ell no havia cobrat mai cap cèntim des càrrec de batle i encara a més a més ni sa benzina des cotxe quan anava a Ciutat per assumptes d'es poble, ho posaria a ses despeses generals, perquè no era just que la pagàs de sa seva butxaca...
—Bon secretari, sí senyor!
—Idó, quan En Sion de Ca Les Monges prengué possessori d'es càrrec de batle de Biniamet per primera vegada, sa primera cosa que féu fou presentar i cobrar sa fotografia de sa fotografia an en Tià des Forn...
—I En Tià l'hi pagà?
—Cèntim damunt cèntim...
—Quaranta mil barcades de puces de Calbrera! Mai més vull tornar sentir xerrar d'aquest amic, veritable amic, amic de ses teves entretelles!

Biel Frontera

Si heu de comprar cap electrodomèstic veniu a

"SUPERMERCADO DEL ELECTRODOMESTICO"

* CUINES, * GELERES, * MAQUINES DE RENTAR, * TELEVISORS, etc.

Carrer Blanquerna, 53. — Ciutat de Mallorca

PRESENCIA I OPINIÓ

PARLEN ELS POBLES

S'ARENAL DE MALLORCA

Naturisme a S'Arenal

Una taula rodona recent a Ràdio Popular, ha posat altra volta d'actualitat el tema del nudisme a la nostra zona. Ademés d'un metges que defensaven l'aspecte sanitari —pareix que el naturisme és molt sa—, i una al·lota practicant del nudisme, que per cert va donar uns raons molt convincents, la quantitat de tabús que tenim nosaltres i que no tenen pobles d'altres continents és grossa. Deia que ademés d'aquestes persones va prendre part a aquesta taula rodona el vice-president de l'Associació d'Hotelers de la Platja de Palma, que defensà l'idea de la creació d'una platja nudista al nostre terme. D'aquesta platja nudista i de les avantatges que la seva creació comportaria vull fer un breu comentari.

Que el sector turístic estigui en crisi no és cap secret, tal volta

aquesta crisi ho seria menys si haguessin cuidat més cada una de les atraccions que poden oferir al turista. Els esbessens ho han entès així i promocionaren primer el món hippy i més tard el nudisme. Això ha fet que estiguin permanentment de moda i no patixin per manca de clients com nosaltres que a finals d'agost tenim els hotels només al 70 per cent d'ocupació lo qual en ple estiu es pot considerar catastròfic.

Jo pens que una platja nudista seria un alicient capaç de mobilitzar cap a la nostra zona i durant tot l'any, estols grossos de turistes, clubs de naturistes d'arreu d'Europa aconsellarien la nostra zona als seus associats que es veuen perseguits pels cops a les platges gregues i pels carabinieri a les platges italianes. Aquí, el top les està tolerat, i

ens hem de congratular que sia així. El cos humà, és una de les criatures més belles i perfectes de la terra, i no hi ha perquè s'hi en hagi d'amagar el més petit racó.

L'Associació de Veïnats Son Sunyer, ja fa més d'un any va demanar amb expedient al batlle de Lluçmajor, es fessin els tràmits necessaris per a l'acotació d'una platja nudista a Sa Punta de s'Oronal, també ha escrit cartes que han estat publicades als periòdics, demanant aquesta platja.

Es necessari que d'una vegada, se mobilitzin totes les entitats de S'Arenal de Mallorca, a fi d'aconseguir aquesta platja, que ens fa falta.

Mateu Joan Florit

BINISALEM

Una revista per al poble

Quan surti a llum aquest article, la segona edició de la revista "ROBINES" haurà obert les seves pàgines als veïnats d'aquesta vila. Es tracta d'una publicació decididament informativa i cultural, en català, cosa que suposa una experiència nova dins Binissalema, per tant el fet que s'escriu per complet en la nostra llengua, ha despertat desitjos de polemitzar i fins de frenar aquesta línia, cosa a la qual s'han oposat decididament els responsables per considerar les protestes, d'indiferència davant la nostra llengua, i un sentimentisme tancat de cap a la llengua de l'Imperi. Per això la redacció de la revista ha resol·t fer cas omís, de les limitacions per part d'una minoria en bé de la nostra cultura.

El primer número que va sortir al carrer dia 1 de juny, va tenir una tirada de 250 exemplars, els quals s'esgotaren les dues primeres setmanes. Això juntament amb les col·laboracions econòmiques, han alentat el grup a tirar endavant i a procurar una millor segona edició. Concretament hem de dir que varem remetre un exemplar de la primera revista, a un metge binissalemer resident

de fa molts anys a Pollença. En senyal d'agraïment i perquè la revista continuï, els va remetre 25.000 pts. més les 600 de la subscripció. Tampoc han mancat les aportacions de la "Caixa" i "Sa Nostra". L'ajuntament pareix que els concedirà un local provisional (antiga escola pública) per tenir un lloc de reunió.

Dins aquesta segona edició podem destacar, en primer lloc una entrevista amb el poeta binissalemer, Llorenç Moyà i Gelabert, realitzada a Ciutat fa pocs dies. A més, el mateix ha fet un article sobre els altres escriptors binissalemers, com pot ésser en Llorenç Villalonga (binissalemer per adopció). Hi ha un resum cronològic sobre la festa de sa "Quartera" de la qual "Informatiu Balear" va oferir-ne imatges. Informacions esportives, espectacles, entrevistes...

Així mateix hem de dir que si cap persona resident a Ciutat té interès per la revista, la pot adquirir a la llibreria "Jovellanos".

Joan Torrens Pol

MARIA DE LA SALUT

Les festes d'UCD

Mare de Déu de la salut, il·luminau-nos, que bona falta ens farà per aguantar les festes que enguany ens han imposat.

Si, imposat perquè avui els terrosos poc intel·ligents disfruten d'imposar abans de cridar a la participació ciutadana, baldament el motiu sigui unes festes del poble.

N'avenen en darrer d'això; el que els agrada és la cadira, la buferia, el buiment personal, no distingeixen les situacions polítiques, socials etc. Criticaven els altres per assegurar-s'hi ella.

La prova la tenim en el ple del passat dia 20.

Els il·lustríssims senyors d'UCD esperaven que tothom acceptés gojós el seu programa de festes, programa que ells tota sola havien preparat.

I botà la primera espina, un regidor de l'oposició, demana que consti en l'acta l'actuació ceciduí, ja que s'han repetit els fets de l'any passat. La resposta del batlle no es fa esperar, carpatada damunt la taula. "És un mentider". La banda de Montuñori no agrada a UCD de Maria, per tant en lloc d'escollir la Ra-

languera, boleros i tonades nostres haurem d'aguantar la banda d'Inca, amb unes peces d'il·lustríssims mestres i que no coneixem el que toquen. Una revetlla amb els conjunts que menys cobrin de les agències i tira blau.

El cop d'aseperat per no quedar malament és el següent: Donar 15.000 pessetes a cada associació que participi dins el programa, "Escacs, Bicicletes, Tir al Plat, etc.

A vostres estimats vellets del poble, el banc vos donarà una festa perquè estigueu contents, és un premi per deixar-los els dies tota la vida. Aquesta sana economia del poble, "no hi ha vermella", controlada i administrada pel banc, florirà amb una "obra social" per vostres. Musiqueta, coques amb verdura, vi-net dolç, regalet d'una ensaïmada i pollastre i tothom content. Dorm tranquil fillet, vouràs el paperí, sentirem les Xirimies i prendrem un gelat, nosaltres també tindrem festes.

Anirem als "casinos" i sentirem xerrar; xerrarem amb la gent. I si la cosa pita bé, estirarem de la llengua qualche

senyor regidor del poble, algún d'ells hi caurà.

Com aquell qui sentint-se il·luminera i l'espavilat del consistori, gosa de fer crítiques al franquisme, al marxisme, al nacionalisme. Curt de gambals, per criticar cal sebre de què va, perdre infinites hores llegint, analitzar teories, informacions, tenir una consciència clara dels elements del seu entorn.

I tot això no ve per gràcia divina, no es neix enuanyat. Si es pot néixer honrat i votat cavaller, si té res d'això ho té molt amagat.

Per acabar, caben unes preguntes:

Perquè es fan les coses així? Perquè no es va fer un ple aportant-hi idees tothom?

Perquè no es fan actes culturals?

Perquè no s'activen els jocs culturals d'abans?

Perquè...??

Com va dir el poeta: "PERQUE SOU ELS RESPONSABLES D'UN ESTAT DE CONFUSIO".

Antoni Mas Negre

SINEU

La Comissió de Cultura del nostre Ajuntament, dins el programa de les passades festes patronals, va incloure dues taules rodones; una sobre el tema OTAN i l'altra vers la nostra sonniada, desitjada i tan llunyana encara AUTONOMIA.

Es va acordar convidar als partits polítics següents: UCD, PSM, PSOE i PCIB. L'amic Llorenç Capellà va tenir a bé de fer de moderador a totes dues. El Comissionat de Cultura, n'Andreu Matas, va conversar amb representants de cadascun d'aquests partits, obtenint-ne les respostes que a continuació tenc el gust d'oferir-los:

OTAN

UCD: Contactat un tal Sr. Cerdà, telefònicament. Si a assistir-hi. Persona compromesa a venir: Francesc Garí. I que, si ell no pogués, pel que fós, n'enviarien un altre.

PSOE: No. Així, d'entrada. (?) I bona nit si et colgues. Sens comentaris.

PCIB: Que sí, que hi vendria na Xesca Bosch.

PSM: Que conforme. Que ens acompanyaria en Sebastià Serra.

AUTONOMIA

UCD: Que no vendrien. Motiu: Estar gesticant-se l'ESTATUT. Aquesta genteta opina que parlar públicament d'AUTONOMIA al mateix temps que es gestiona la redacció de l'ESTATUT que ha de fonamentar aquesta mateixa AUTONOMIA, és negatiu! UCD avui (avui?), troba negatiu donar la cara. Tot i que una taula rodona essencialment sempre és una palanca per desembullar idees i conceptes erroncats. El que particularment jo tenc ben clar és que, per provar d'aclarir idees, l'únic indispensable és tenir-ne. Punt i a part.

PSOE: Que sí, que hi assistiria en Gori Mir, segons va assegurar la persona contactada, i que atenia al nom de Joan March.

PSM: Sí. Hi vendria en Damià Ferrà-Ponç.

PCIB: Sí. S'hi desplaçaria en Bernat Riutort.

Bé, doncs, com us deia, arriba el dia 9, assenyalat per fer la de l'OTAN. I el mateix dia, el mateix, l'abans esmentat Sr. Cerdà d'UCD, crida a l'Ajuntament de Sineu i surt amb aquestes: Que el Francesc Garí no hi

OTAN i Autonomia

pot assistir perquè ha estat convidat als Jocs Florals convocats pel Centre Cultural Sinium (i que presideix el cap de llista d'UCD a les darreres eleccions municipals, el discutit senyor Esteve Riutort), a més que tampoc ens poden enviar cap substitut, mirau, quines pardalades. Tot i que mancaven 10 ó 12 hores per celebrar-se la funció.

En tan les 10 del vespre i es presenten en Llorenç Capellà, en Sebastià Serra i la comunista Francesca Bosch. El nostre batlle, en Jaume Ferriol, afectat per no us sé explicar quina mena de dislèxia, resulta que no s'acosta ni per dir-los bon vespre. Ell, allà, a la porta de la Església, més dret que un fus, esperant el sant adveniment del president d'UCD, Sr. Albertí, que venia als jocs florals d'UCD, no a la taula rodona de l'Ajuntament, és clar.

El Francesc Garí, ni es presenta a la taula rodona, ni als jocs florals, que jo sapiga.

Se celebra la funció amb bona assistència de públic, malgrat els "handicaps". En varen donar per tots els costats als partidaris de la OTAN. I ella, absents, pobres, no tengueren cap oportunitat de defensar-se. Fins i tot, a l'acabament, el qui subscrigu, jo mateix, record haver dit: "A mem, si dels que som aquí dins n'és cap partidari de l'entrada d'Espanya a la OTAN, i que ho digui". I res: cap. I erem tanta o vuitanta. Quina cixida!

El següent dia 13 es va dur a terme la reunió per comentar l'autonomia. Puntualment vengueren els representants del PSM i del PCIB. Als del PSOE i UCD, encara els podem esperar. Els uceders ja ho sabem que no vendrien, però en Gori Mir l'esperàvem. Idó no. Ni va venir ni va excusar l'absència. Ni encara ara, tenc entès. Ai, quin món!

A aquesta darrera convocatòria hi va haver encara més públic que a la primera i es va celebrar amb tota normalitat. I amb participació del públic, cosa que no sempre s'aconsegueix.

Després, uns dies després, comentàvem això de les fantasmades d'UCD i PSOE amb uns regidors del poble, i vaig apuntar una frase a la meua agenda, dita per boca d'un d'ells: "Ni compleixen ni tenen vergonya". I a mi em va semblar una opinió ben respectable.

Biel Florit Ferrer

COLL D'EN RABASSA

Respecte al moviment ciutadà, protagonismes i altres herbes... (1)

Les actuals característiques de vida i explotació que patim, ens han fet oblidar, o veure molt lluny, la possibilitat de gestionar directament, i amb altres criteris, la nostra vida quotidiana i el territori que habitam. Quedi clar que no es tracta de prendre el poder, sinó tan sols d'anar recuperant el nostre poder de decisió que ens és negat sistemàticament, per tots els partits polítics.

Abans de les eleccions municipals, els partidets polítics les prometen molt maques als seus hipotètics electors. La "presa" dels ajuntaments per les forces "representatives" de l'interès popular era com un somni quasi, revolucionari. Es van produir les eleccions, on el sempre maltractat i despreciat Poble, va escollir "lliurament" quins serien els homes i dones que, si bé no treballarien per ell, si que s'encarregarien de representar els interessos de la classe treballadora i el més col·lunt, decidir per ella.

Bé, doncs, de revolució, res de res. L'avançada política, els escollits sinó de Déu, sí del Sistema, que ve a ser el mateix, es van assegurar sense cap mena d'escrúpols a les mateixes cadieres on fins llavors escalfaven el cul edils feixistes. Aleshores, van començar les excuses: Que si no hi ha doblers... Que si l'administració central no els dona cap facilitat... Que si els empresaris fan boicot... Que si els funcionaris no responen... Que si fan el que poden... Llamentacions, llamentacions, vergonyoses llamentacions.

En primer lloc, aquesta política tan... (no trobo qualificatiu) no ignoraven que l'Ajuntament pertany a l'aparell estatal, o dit d'una altra manera no ignoraven que l'administració local, és un òrgan regulat per l'omnipotent administració central. No són els ajuntaments qui tenen el poder de legislar, i per tant el de decidir quina és la seva forma de funcionament i les competències pròpies. I aquest és el major problema dels ajuntaments; no és tan sols la dependència econòmica de Madrid, ni el subordinament a les lleis franquistes (vos fixau en el detall!), sinó la falta de competències en assumptes de certa transcendència: Per exemple, tot el que fa a carreteres, autopistes, i altres barbaritats, ho determina el Ministeri d'Obres Públiques, la construcció d'ambulatoris, sanatoris, centres de salut, del Ministeri de Sanitat i Seguretat Social, la construcció d'escoles, instituts, centres de formació professional, etc., depenen del Ministeri d'Educació i Ciència i del Ministeri del Treball. El Ministeri de l'Aire, és qui decideix arbitràriament el lloc on es construirà un nou aeroport; les costes són patrimoni de la "Jefatura de Costas", etc., etc., i més etc...

I és clar, que donades les competències abans esmentades, tot el que afecta a una ciutat, depèn d'infinitat del Ministeri (Vivenda, Indústria, Obres Públiques, Interior, Educació i Ciència, Sanitat...) amb la corresponent manca de coordinació entre ells, que impossibilita qualsevol tipus d'organització racional.

Sabent-ho, els regidors "democràticament escollits" van enganyar, i dic enganyar els ciutadans convertint els ajuntaments en les seves campanyes electorals, en una institució capaç de defensar els interessos de les classes populars. Van amagar tot això dit fins ara en aquest article, i a més van caure, amb inocència o amb bon sentit de la prostitució, en la trampa que els oferia la dreta, donat que a partir de la "victòria" municipal de l'"esquerra" (perdonau per tantes cometes "!", però no coneix altra forma de posar a certes paraules, un senyal de trista ironia), les classes dominants, van convertir el problema institucional o qüestionament de l'Estat, en un problema de correcta o incorrecta gestió de les administracions locals. I així tenim ara, a persones que es diuen socialistes o comunistes o altres herbes, complin per a la burgesia un paper d'element de cohesió i unitat social, d'una forma molt més eficaç, que els propis ajuntaments franquistes.

Per altra part, si bé és cert, que més d'un partit polític en els seus manifestos ha fet referència superficial a les problemàtiques ja esmentades, utilitzen aquestes problemàtiques per argumentar la necessitat de la seva presència en els ajuntaments, a fi de poder canviar la situació, reclamant i a partir d'una major autonomia municipal.

Aquesta posició, més vàlida per a un Kama Sutra, que per a una postura política, demostra la teoria abans dita de la prostitució; és indicativa de fins on arriba la febre incontrolada de la necessitat

de poder, que pateixen tots els partits polítics, perquè, i el raonament cau pel seu propi pes, ja que és òbvia la impossibilitat d'aconseguir una major autonomia per, i des dels ajuntaments, donat que aquesta autonomia està barallada amb el Poder de l'Estat Central, poder que s'incrementa en relació directa a l'augment de la concentració del capital, el que per sí mateix fa inviable una real autonomia del municipi, dins el sistema capitalista.

I hem arribat on "es por perd es cul". Si el sistema capitalista tan sols ofereix una participació mínima al ciutadà, al treballador, que no li serveix ni tan sols per poder dur un control dels estaments de poder, es planteja la necessitat de canviar el sistema o de "passar" de la classe treballadora. Com el que s'ha tenit en consideració és la primera proposta, sembla, en un primer cop de vista, que qualsevol cosa accedeix quan tant el Moviment Ciutadà com els polítics d'"Esquerra" accepten uns, i donen els altres, una pràcticament nul·la participació del ciutadà en les qüestions municipals,

ja que tot es redueix al ritu parlamentari (votació) cada quatre anys.

Per aquestes raons (n'hi ha moltes més, per a les que faria falta un llibre si volguéssim analitzar-les), crec, creim, en una forma d'organització social no alienatòria, fonamentada en municipis lliures, totalment autònoms, confederats solidàriament entre si i autogestionats pels seus propis habitants. És una organització social capaç d'oferir, lliure d'intrigues polítiques, solucions reals a l'actual estat de coses.

I en el desenvolupament d'aquesta alternativa, juga un paper important el Moviment Ciutadà, entès tal com ho indica el nom: Moviment de Ciutadans, no un joc pseudo-polític-personalista, com per desgràcia avui dia és, i que veurim amb detall en el proper escrit.

Miquel Villalonga

BAR S'HOSTAL DE MONTUIRI

Especialistes en pa amb oli i cuixot

TALLER GRÀFIC
RAMON

Una impremta
per a la nostra cultura

TIPOGRAFIA I OFFSET

Balmes, 39 Tel. 25 44 32 Palma

TELES MALLORQUINES
I ROBA DE LLENGOS

a
**CAN
OLIVER**

Carrer Victòria, 1
Tel. 631288 Soller

"CARPINTERIA VICENS, S.A."

Empresa dedicada a la construcció
i elaboració de la fusta
Decoració, ebenisteria i mobles a mida

Gremi de Ferrers, Polígon de Son Castelló. Ciutat de Mallorca.

Tfon. 25 1122-25 11 88

Cap a l'alliberació sexual

Ve de pàg. 5

dona una comprensió de com l'individu es defineix segons una orientació heterosexual, homosexual o bisexual. Són així algunes violències infantils les que determinen l'evolució sexual del subjecte. Davant aquesta realitat s'ha d'especificar que tota persona és bisexual en potència en major o menor grau i, més que bisexual, és polisexual, perquè la sexualitat no la podem dividir en categories i compartiments separats, ja que és global, des de l'heterosexualitat, l'homosexualitat, l'autoerotisme, el fetitxisme... És interessant de ressaltar que en moltes societats primitives eren freqüents les pràctiques bisexuals, en especial entre la joventut.

Davant alguns desajustaments psicològics causats per l'opressió i la marginació i pel complex de culpabilitat, la psiquiatria s'ha de marcar una missió d'ajuda sense intentar d'anul·lar la persona com a homosexual. La psiquiatria moderna i científica considera com a funció pròpia que l'individu assumeixi la seva opció sexual —la qual cosa és difícil en aquesta societat— i pugui viure amb plenitud a partir de la seva opció. Les teràpies aversives, a més d'esser èticament qüestionables, han demostrat llur ineficàcia.

d) La consideració de l'homosexualitat com a fenomen decadent-burgès. Un prejudici que impregna certs sectors de l'esquerra obrerista, com si es tractés d'un fenomen de degeneració burguesa. La més petita investigació sociològica demostra que de cap manera no hi ha més gais en unes classes que en les altres.

En nombres absoluts, la immensa majoria dels gais són membres del poble treballador, ja que és la classe més nombrosa.

Els dirigents polítics i sindicals i el conjunt de l'esquerra han de prendre consciència progressivament del fet que la majoria dels gais són a les fàbriques, als carrers, i que lluiten al costat del poble treballador.

En la Revolució Russa, Lenin despenalitzà el divorci, l'avortament i l'homosexualitat, però Stalin, a l'any 1924, tornà penalitzar-los i, des d'aleshores, el moviment comunista internacional, rebutjant-la, arrossegava aquella tara i prejudici.

Ja és ben hora de replantejar la qüestió i d'evolucionar en la pràctica diària en el cap ideològic. Comencen a fer-se passos en aquest sentit, malgrat que timides ja que encara manca molt per fer. N'és un exemple la interpel·lació del Grup Parlamentari Comunista demanant al Congrés dels Diputats la legalització del Front d'Alliberament Gai de Catalunya. També s'ha de destacar que en les eleccions per al Parlament català, tots els partits d'esquerra presentaren dins les seves llistes gais públics i coneguts.

Molts homosexuals organitzats en partits d'esquerra han intentat de sublimar llur sexualitat ocultant-la davant dels seus companys. La sublimació (autoanul·lació i substitució de la sexualitat) gairebé no deixa espai per poder reflexionar lúcidament sobre l'activitat desplegada.

Es ja el moment que els gais organitzats descobreixin la dimensió política de la seva sexualitat —la qual no és de cap manera un problema trivial i personal—, actitud que els permetrà de dur la seva militància d'una forma equilibrada i eficaç.

S'ha de mencionar la recent legalització del Front d'Alliberament Gai de Catalunya, victòria encara parcial però ben important dins el moviment gai.

e) L'estereotipació de l'homosexual. El mateix prejudici que s'observa és el que limita l'homosexual a l'estereotip, més o menys humorístic, del "marialet" i de la "virago" que la societat masculista ha instituit.

L'homosexual no es pot identificar amb el paper masculista però en la majoria dels casos no es diferencia de la resta del seu sexe. Malgrat que tot ésser humà té més valor quant a persona que quant a "mascul" o "femella", defensam la llibertat d'expressió de vestir-se i de adornar-se cadascú com vulgui, com una forma de rompre els papers de comportament extern.

El lesbianisme, l'homosexualitat femenina, necessita un estudi específic, perquè malgrat que tot quant s'ha dit fins aquí afecta bàsicament els homosexuals d'ambdós sexes, pel que fa a la situació respecte de la societat dels uns i de les altres hi ha matisos importants de diferència.

La lògica masculista nega el plaer sexual a la dona, que sempre ha d'estar en funció de l'home, i no concep com pot haver-hi una relació sexual si no hi ha un home enmig (o millor al damunt). En la relació heterosexual establerta, a la dona se li ha negat el plaer, ha estat educada perquè el seu comportament al llit hagi d'esser totalment passiu com si fos una estàtua, considerant que complaure's hi és propi sols de dones impúdiques. Com gosen elles de cercar el plaer?

En la nostra cultura occidental, vivim una sexualitat tan pobre, que queda reduïda a la penetració i a l'orgasme, limitat tot el plaer als genitals i oblidades altres zones erògenes del cos, així com la tendresa, la sensibilitat i l'erotisme, i exaltar el poder del fal·lus sense concebre altre classe de relació sense aquest.

Ja els sacro-sants pares de l'Església en el Concili de Nicea determinaren que el fetus masculí rep de Déu l'ànima als 40 dies i —horror!— el femení als 80.

Quan les dones expressen afectivitat i s'acariïen, és cosa sense importància, és cosa simplement de dones, lògicament, sense que hi intervingui el sexe. Però, quan salta a la vista i es fa evident, no manca l'argument que són "viragos" (o, més sovint dit en castellà, "marimachos") que l'home ha rebutjat i menysprea. D'aquí es desprèn, de la ideologia dominant, la imatge que es presenta de les lesbianes, d'aspecte poc femení i que no posseeixen "les belles i delicades virtuts que adornen la dona".

Avui en dia, a la indústria pornogràfica no manca el numerat de lesbianes, està clar, sempre en funció de l'excitació del masculí.

De tota aquesta situació podem deduir que les lesbianes sofreixen una opressió més subtil i refinada però, per això, més punyent i cruel perquè són dones i perquè són lesbianes.

JOAN LOPEZ GARRIDO,
membre del Front d'Alliberament Gai de les Illes.

LLIBRES

"EL FET NACIONAL A TRAVÉS DE LA HISTORIA", de FELIX CUCURULL

Amb "El fet nacional a través de la història" (Col. Alliberament, 10. Edicions de La Magrana, Barcelona, 1980), Félix Cucurull continua el seu replantejament dels orígens històrics del nacionalisme a Catalunya, iniciat a obres com "Orígens i evolució del federalisme català" (Ed. d'Aportació Catalana, Barcelona, 1970), "Panoràmica del Nacionalisme Català" (Ed. Catalanes de París, París, 1975) i "Consciència nacional i alliberament" (Ed. de La Magrana, Barcelona, 1978).

La tesi central del llibre és el qüestionament de la teoria generalitzada que veu el naixement del nacionalisme català a finals del segle XIX, i molt relacionat amb les activitats polítiques de la burgesia catalana. Cucurull demostra que nombrosos elements en les lluites populars dels segles anteriors, però especialment en la Guerra dels Segadors (1640) i en la Guerra de Successió (1702-1715), apunten cap a les característiques dels moviments d'alliberació nacional moderns, i generen un pensament i una teoria que és el fonament del catalanisme contemporani. Des d'aquest punt de mira, l'activació del catalanisme polític a finals del XIX no està tan lligada amb el romanticisme i les novel·les d'Scott, com en la tradició de lluita ininterrompuda del poble català i en la consciència mai disolta de constituir una nació diferenciada. I dins aquesta tradició catalanista, són les classes populars les que sempre hi han intervingut de manera decisiva, configurant un "patriotisme social, defensiu" antitòdic del nacionalisme agressiu i imperialista de l'Estat Espanyol. No debades va dir Engels que Barcelona era la ciutat del món en la que han tingut lloc més lluites de barricada.

Paral·lelament l'autor reivindica la personalitat d'alguns grans patriotes com Josep Narcís Roca i Farreras, que ja el 1873 lliga la lluita nacionalista en la lluita per l'alliberament social, o com Domènec Martí i Julià, president de la "Unió Catalana", que assolí de convertir el 1914 en una entitat independent-

tista i socialista a la vegada.
M. Morro

"CARUSSA"

"Carussa", primer llibre de poemes del sineure Biel Florit, és un recull on el poeta aboca tota la seva humanitat i ens basteix un versos plens d'intenció i perfectament treballats. Biel Florit se'ns revela com un

poeta que té coses a dir i que sap com dir-les amb un nivell d'estil molt personal. "Carussa" és il·lustrat amb dibuixos de Pep Roig "Pepe" i encapçalat per "Por, massa sovint" i "Prest o tard", premis a certamen de Castellet d'enguany amb la "Rosa d'Or". És un ramell de vivències i sentiments al poema "Mirall", de somni, quasi bé d'una reencarnació a "9 d'octubre 1967", de cants patriòtics nòrdits dins el cor a "Nosaltres" i "Cançó d'alerta" i de meditacions a "Viure amb els qui viuen", "Confidència" i "Inventari".

Des del febrer d'enguany, Biel Florit coordina la secció "Presència i Opinió-Parlen els pobles" a Mallorca Socialista, on també hi col·labora.

A. Rosselló

"L'ENSENYAMENT DE LA NOSTRA HISTORIA, ENDAVANT"

Ja ha sortit, a la fi, un llibre adient per a l'ensenyament de la nostra història a

les escoles. Així ho creim amb l'aparició de "La nostra història. Dels seus inicis fins a la conquesta del rei Jaume I", de J. Alzina i J. Sureda, que per iniciativa de l'Ajuntament d'Artà i amb la col·laboració de l'Institut de Ciències de l'Educació ha conseguit sortir al món de l'ensenyament.

Es tracta d'un llibre de text que parteix de la Pedagogia del Medi per tal d'assolir un coneixement racional de la història, saber la interpretació més que memoritzar batalles, reis, etc. que moltes vegades, fins i tot, no han estat ni tan sols ni els nostres reis ni les nostres batalles.

Partint de la realitat del medi, en aquest cas Artà, però que es pot adaptar a qualsevol altra vila de Mallorca, amb unes lectures de textos tan generals com particulars de la vila i amb unes activitats suggerides, els nostres allots sabran descobrir la història i no l'hauran de pair de mala manera com fins ara. Anam endavant.

Bartomeu Carrió

Cartes a "Mallorca Socialista"

Injustícies d'un "Patrò"

Benvolguts companys:

La meua dona, la qual en aquests moments es troba en estat de quatre mesos de gestació, comença a treballar a l'Optica Moreno fa 4 anys i 2 mesos, dels quals n'alternà els tres primers amb els estudis. En haver de tancar per vacances les tres darreres setmanes del mes d'agost, l'amo de l'establiment la cridà per comunicar-li que, un cop acabades les vacances ja no calia que tornés per reincorporar-se al lloc de feina adduint tot un seguit de motius personals, entre els quals quedaven inclosos els transons que pugui causar (fins aleshores no n'havia causat cap) una emplaçada embarassada per al funcionament normal del negoci.

Aquest fet ja havia tingut un precedent amb una companya seva de feina que donà a llum fa prop de nou mesos, la qual no patí l'acomodament, però que sí patí el despatisme de sentir-se forçada a triar entre deixar el lloc de feina definitivament o tornar-hi al cap de 20 dies d'haver nascut el seu fill, quan tothom sap que hi ha unes normes específiques per a la maternitat en les que, a més d'altres coses, es diu que "el període postnatal serà en tot cas obligatori i s'hi podrà afegir, per petició de la interessada, el temps no gaudit

abans del part. Un cop començat el descans anterior al part, tant si és de caràcter voluntari com si és obligatori, la beneficiària no podrà tornar a la feina fins que no hauran passat les vuit setmanes de descans obligatori posterior al part".

Segons sembla, per al Sr. Rafael Moreno, no hi ha cap casta de legislació laboral que reguli la batxa per maternitat, i ignora que vivim a un Estat democràtic que defensa la llibertat dels ciutadans a tenir tots els fills que voldran i quan els desitjaren sense haver de sofrir cap mena de represàlia laboral.

I ja no vull allargar més aquesta carta, perquè seria inacabable si hagués de contar tot allò que tenc ben present en la meua memòria de les arbitriarietats, injustícies i atropellaments d'aquest "patrò".

Només vull reconianar a la persona que hagi de substituir a la meua esposa a l'Optica Moreno, si un cas l'legia aquesta carta, que vagi molt alerta, perquè es topirà amb un senyor que pareix talment una trista peça de museu de com eren les Relacions Laborals de fa moltes dècades.

Fernando Gómez-Reino Lecoq.

Una novetat important per als nostres infants: LLIBRETS DE LECTURA PROGRESSIVA "DE MICA EN MICA"

Text de Ramon Bassa. Dibuixos a tot color d'Aina Bonner

La col·lecció sencera constarà de vint llibrets, que van introduint diversos grups de lletres, seguint el mètode de "Ansa per ansa".

Llibrets disponibles

1. Pus sopa (p,s)
2. Ses Ones (n,s,-p)
3. En Toni i es patinet (t-m)
4. S'estel (1, i repàs de s-t-n)

Comandes a

EDITORIAL MOLL

Torre de l'Amor, 4
Telf. 22 41 76
Palma de Mallorca

En premsa

5. En Daniel, s'indi (d)
6. En Puc, es ca (ca-co-cu)
7. Ses mosques (que-qui)
8. Sa rata ruca (r,-rr-)

Publicació subvencionada per

CAIXA D'ESTALVIS DE BALEARS
"SA NOSTRA"

Una col·laboració més a sa nostra cultura.

MÉS LLEIS ANTIOBRERES: QUI FA LES LLEIS?

"...Es necessari fer un breu apart sobre la significació d'aqueixes dades oficials sobre l'atur. Amb més freqüència que el contrari, amaguen més del que revelen. Sovint, exèrcits d'estadístics sobre la ocupació inverteixen milions d'hores tractant d'esbrinar com amagar el verdader atur en llurs estadístiques oficials, posat que les xifres d'atur (i d'inflació) desporten la consciència política. Com més gran és l'atur real, és més gran l'encobriment de les estadístiques oficials".

(A.G. Frank: Crisi)

Qui és capaç de donar una xifra fiable relativa al nivell real de desocupats a l'Estat espanyol, a les Illes? Quina fidelitat es pot encomanar a les estadístiques lliurades al públic per els serveis administratius de la màquina oficial? Si afegim a les persones tècnicament desocupades el volum innumerable dels subocupats i pseudoocupats, que no es compten tècnicament en les xifres d'atur, quin seria el percentatge real de la població activa que no té ocupació adequada? El resultat seria esgarriat.

El Govern de UCD ha presentat a les Corts un projecte de Llei dit "Ley Básica de Empleo" que està a trenc d'esser aprovat pel Congrés i el Senat. Les modificacions o esmenes acceptades per les cambres dites legislatives són mínimes, intrascendents. El projecte inicial serà aprovat gairebé en pes. Quina significació té aquest fet per als treballadors? La resposta no és difícil.

UNA OPERACIÓ RODONA

D'entrada, la nota més significativa de la Llei es trobarà en la persistència (més encara, l'aprofundiment) de les mesures d'enganyós estímul a la contractació d'aturats ja encetats pels anys 1978 i 1979 (Reial Decret 3280/77 i Reial Decret 427/79), consistents, bàsicament, en la concessió de bonificacions en els pagaments a la Seguretat Social de les quotes empresarials i de afavoriments fiscals per a aquelles Empreses que contractin personal acollit a les prestacions d'atur. Està ben demostrat que aquests beneficis no estan projectats (ni concebuts, això és molt més greu) a la creació de nous llocs de treball, ans al contrari, a la simple suplantació de treballadors fixos per obrers temporers o "eventuals", donat que l'import de les incertes indemnitzacions per acomiadament resulta inferior als beneficis econòmics directes —"sub specie" de deduccions en les quotes so-

cials i fiscals— i, ademés, indirectes —en forma d'amortització de places fixes— que resulten d'aquestes mesures. De tal manera (!!!) que és conegut el cas simptomàtic de molts empresaris que han acomiadat i tornat a contractar els mateixos operaris —ja acollits al subsidi d'atur—, operació en la qual guanyen diners lliquids lliurats per l'Estat, amortitzen les places fixes i —de cop i queda— romanen amb els mateixos obrers, ja ensinistrats i experimentats, com a temporers dejectables en qual-sevol moment i sense haver de pagar-los el Plus d'Antiguitat. Una operació rodona, i vergonyosa.

Cap ací s'encaminen les mesures de "estímul a l'ocupació" que la nova Llei eixampla i aprofundeix: cap a la supressió de les places fixes.

DRÀSTICA REDUCCIÓ

Les trets fonamentals que les forces polítiques i sindicals d'esquerra (algunes) han recriminat a la nova Llei es poden sintetitzar en tres aspectes, prou importants: 1) Exclusió de les prestacions d'atur a un bon nombre de treballadors manuals afectats en els anomenats "Régims Especials de la Seguretat Social" (tret de miners i pescadors que en poden ser beneficiaris). Aqueixa mesura restrictiva està destinada fonamentalment als treballadors del camp —la Llei parla, emperò, d'un nebulós sistema "de ajuda al desempleo agrícola" que està per veure—, als treballadors del Servei Domèstic i als treballadors manuals autònoms; val a dir que sectors molt importants de la població activa —tant assalariats com autònoms— seguiran sense protecció en cas d'atur. 2) No equiparació de les prestacions d'atur als imports de les retribucions reals percebudes pels afectats mentre tenien feina. És a dir que roman com a import de la prestació un percentatge que ronda el 75 per cent de la retribució en actiu durant

els primers dotze mesos i el 60 per cent durant els següents. Això, comptant que el beneficiari arribi a gaudir d'una prestació superior a tres mesos. 3) En efecte, resulta de les noves disposicions que per a obtenir el període màxim de 18 mesos de prestació serà necessari tenir cotitzats com a treballador enfeinat més de 36 mesos durant els darrers quatre anys; això en comptes del període de cotització fixat per les disposicions encara vigents que per a una prestació màxima de 18 mesos demanen una cotització de 6 mesos durant el darrer any i mig. Amb la nova escala, amb igual cotització aquest mateix aturat tindrà dret a una prestació màxima de 3 mesos, la qual cosa vol dir minvar en quinze mesos la durada de les prestacions, deixant-les reduïdes a un 15 per cent de les actuals; aqueixa dràstica reducció en complement amb la exigència d'un mínim de sis mesos cotitzats per a causar dret a una pensió de durada no superior a tres mesos.

LA SUBTIL EXPLOTACIÓ D'ALGUNES EMPRESARIS

A les nostres Illes, enca-

denades a l'estacionalitat turística, aquesta última estipulació causarà destrossa inabastable. No es té prou present que l'estacionalitat dels afers de l'hostaleria i suplementaris no depèn del bon grat de l'obrer, sinó de les arts (!) de l'empresari que s'enregalarà de la situació en

tuvi, sinó que les evidències apunten als sectors més antiobrer del actual Institut Nacional de la Seguretat Social, que ha substituït l'antic Institut Nacional de Previsió i les Mutualitats Laborals engendrades durant la Dictadura. La UCD es deu haver limitat molt més re-

prestació d'atur quedará suspesa durant el curs d'una malaltia, si dura aquesta més de trenta dies, i que es relligarà el dret a cobrar l'atur quan la malaltia cessi; la qual cosa també és d'una lògica aclaparadora, car si la prestació d'atur suposa per definició la capacitat per a fer feina s'ha de interrompre en estranviar-se una situació incapacitant com la malaltia.

Les Gestores de la Seguretat Social han formalitzat centenars de recursos davant els Tribunals Centrals per tal de revocar aqueixes disposicions, sempre desestimats pels Tribunals en base a una interpretació progressiva, per bé que lògica i ajustada als textos legals. Doncs bé —és a dir, malament— l'article 21.2 i l'article 22.5 de la nova Llei, donant mostra de la servitud més indigna als interessos de les Gestores, estableixen tot el contrari.

UNA LLEI SORTIDA DE LA REACCIÓ I DEL ANTIOBRERISME

Això fa plantejar molt seriosament el paper polític del Parlament: perquè aquesta Llei, totalment adversa a un cos de doctrina elaborat durant molts anys pels Tribunals laborals, no és fruit d'un Parlament soviat que necessàriament ha de tenir en compte aquests antecedents —com exigeix la tècnica legislativa practicada a tot arreu del món civilitzat—, ans al contrari és una contrafeita sortida d'un dels bastions de la reacció i del antiobrerisme: les Gestores de la Seguretat Social que són temple de la dilapidació de tota mena de recursos i que ensems practiquen la tanyeria més descarnada a comptes de les necessitats reals dels beneficiaris.

El Poder Executiu, del qual la UCD és una mala disfressa forjat amb tots els pedaços dels sectors oligàrquics encervellats dins l'aparell d'Estat, ha reeixit a intoxicar la activitat parlamentària, en forma tal que l'Executiu mixtifica tota la tasca legislativa i la converteix en una onfania dels seus interessos reaccionaris. Tot plegat fa pensar en una coneguda sentència d'en Fernando Savater: "Quan el Poder s'apodera de la Llei, pretén ésser la Llei, ja no hi ha Llei".

Ferrán Gomila

Sa tardor ja ha arribat a

En models exclusius de:

Antonio Ponze
Atasi
Bop
Escola
Enrique Caminal

Hit Parade
Margarita Nuez
Martela Brazzy
Nina Ricci
Pertegaz

Pier Carden
Susana
Tanagra
Zebedia

Super
boutique

Banc de S'oli

Rubi, 12 Ciutat de Mallorca